SOLDATUL

Foaie de lămuriri şi informaţii pentru ostaşi

APARE MARŢEA, JOIA ŞI SÂMBĂTA || REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: STRADA SARINDAR No. 5-7-9 — BUCUREŞTI

MAREA CUCERIRE A RĂZBOIULUI NOSTRU

S'au petrecut în ultimele zile o serie de evenimente deosebit de semnificative, pe lângă cari nu putem trece fără a trage concluziile cuvenite. Am vorbit aici de ecoul, pe care l-a avut în presa europeană excepţionala primire făcută la cartierul general al Fuehrerului Adolf Hitler, primului ministru al României, d. prof. Mihai Antonescu. Alte fapte dovedesc, că în Europa începe să ne cunoască şi să ne preţuiască la justa noastră valoare şi aceasta datorită pe deoparte strălucitelor fapte de arme ale armatei române în campania contra bolşevismului, cât şi autorităţii pe care şi-a cucerit-o regimul Mareşalului Ion Antonescu.

Astfel ne vizitează actualmente un grup de ziarişti finlandezi, un grup de ziarişti bulgari, ministrul lucrărilor publice al Bulgariei însoţit de directorul general al căilor ferate bulgare, iar această din urmă vizită a fost precedată de aceea a directorului general al căilor ferate turce. In aceste vizite se arată sub alt aspect interesul, pe care îl stârneşte în lume ţara noastră şi importanţa, pe care o are grandioasa contribuţie de război a României. Dacă raportăm faptele la atmosfera europeană menţionată atât de favorabilă ţării noastre, ne putem da seama că lucrurile stau astăzi altcum decât erau acum doi ani, când se abătuseră peste pământul românesc toate durerile şi toate umilinţele.

Unul din gazetarii bulgari, care ne vizitează, d. Eugen Filipoff, redactorul politic al ziarului „Slovo" din Sofia, publică în ziarul „Curentul" un elogios articol în care îşi exprimă bucuria de a se afla „în mijlocul unui mare popor" şi îşi face o bucurie din a recunoaşte, că „România joacă unul dintre cele mai hotărîtoare roluri în complicata maşină de război", care va hotărî soarta de mâine a Europei Noui. Ca şi ziarele germane, cari afirmau deunăzi, că fără rolul covârşitor al armatelor române ce-a luptat în Crimeea anevoie s'ar fi statornicit poziţia favorabilă a armatelor aliate în ofensiva de acum, de pe frontul de răsărit, ca şi elogiul unanim al presei din ţările neutre sau ieşite din preocuparea imediată a războiului, ca Spania, Suedia, Franţa şi Grecia, ziaristul bulgar consemnează noua realitate românească, în conştiinţa lumei din afară de noi.

Aceasta e mare cucerire a acestui războiu. Am intrat în alianţă cu Germania şi Italia, pe temeiurile de colaborare europeană şi mondială a pactului tripartit, cu trupul ţării sfâşiat şi cu inima îndoliată; dar am adus în această reuniune de energii europene toată loialitatea cugetului drept al neamului românesc şi nu ne-am precupeţit nici jertfa de sânge în suprema încleştare pentru victorie, nici rodul trudei noastre de acasă. Şi am ieşit în văzul lumei un popor mare şi o ţară puternică.

D. I. Cucu

Infanterişti români în prima linie a frontului de Est, înainte de a porni la atac (P. P.)

DESCHIDEREA CURSURILOR ADMINISTRATIVE DELA MINISTERUL DE INTERNE

Expunerea d-lui prof. Mihai Antonescu vice-preşedintele Consiliului de Miniştri

Una din grijile de căpetenie a guvernului a fost dela început organizarea cât mai desăvârşită a administraţiei ţării. In timp de războiu mai ales, o funcţionare imperfectă a administraţiei interne poate avea consecinţe fatale. De aceia, pentru a putea susţine frontul extern, aparatul intern trebue să meargă cu precizia şi punctualitatea unui ceasornic.

Pe lângă măsurile luate în trecut, guvernul a făcut un nou pas în organizarea practică a administraţiei ţării, convocând inspectorii administrativi şi prefecţii, în conferinţe cari au durat trei zile la ministerul de interne.

In acelaş timp, ministerul de interne a organizat cursuri pentru pretori şi primari, astfel încât în cursul lunii capii autorităţilor locale administrative, vor trece la aceste cursuri de iniţiere practică şi de îndrumare unitară a activităţii administrative.

Problema reformei administrative

Cuvântul de deschidere a fost rostit de d. ministru de Interne, după care a urmat expunerea d-lui prof. Mihai Antonescu, vice-preşedintele consiliului de miniştri.

Domnule Ministru,
Domnilor Miniştri,
Domnilor,

La 6 Septembrie, înfăţişând activitatea de doi ani a regimului Mareşalului Antonescu, am exprimat funcţionarilor de pretutindeni recunoştinţa Guvernului Ţării pentru opera lor.

Nu am obiceiul cuvintelor de mulţumire care nu măsoară exact faptele.

Dar consider că nu este nimic mai drept şi mai întreg decât să ştii mărturisi recunoştinţă aceluia căruia i-o datoreşti; după cum nu este nimic mai sfinţit decât să te desbraci de orice trufie pentru a recunoaşte munca aceluia care te-a ajutat să-ţi îndeplineşti datoria.

Folosesc deci acest prilej pentru a exprima toată gratitudinea Guvernului, d-lui ministru general de Corp de Armată D. Popescu, care cu sobrietate şi măsură, cu patriotism şi

D. prof. MIHAI ANTONESCU

metodă — puse în slujba Statului — a adus mari servicii ţării;

Deasemenea, d-lui ministru general Vasiliu pentru colaborarea sa, pentru organizarea jandarmeriei şi îndrumarea Poliţiei, care a ajutat Guvernul, printr'o ordine publică desăvârşită.

Mulţumesc însfârşit d-lui Strihan, d-lui prefect al Poliţiei Capitalei şi d-lui director general al Siguranţei Statului, ca şi tuturor colaboratorilor pentru fapta lor de fiecare zi.

Iar prin dvs., d-lor inspectori generali şi d-lor prefecţi, exprim recunoştinţă tuturor funcţionarilor administrativi, fiindcă avem conştiinţa că fără munca, priceperea şi devotamentul lor şi al dvs. ordinea pe care s'a rezemat războiul nostru Sfânt, activitatea economică, asigurarea producţiei şi circularea bunurilor n'ar fi fost îndeplinite, iar brava noastră Armată n'ar fi putut împlini istorica ei misiune.

Administraţia a rezemat, prin activitatea ei, ordinea morală, spiritul de înoire şi de mândrie naţională pe care l'a adus în conştiinţa românească Mareşalul Antonescu.

Poporul român a putut astfel să probeze că este un popor sănătos şi vrednic, hotărît să-şi asigure viitorul prin onoarea luptei şi strădania faptei.

Este o datorie pentru mine să nu exprim mândria mea de om şi de român, când am putut auzi judecăţi măgulitoare asupra operei administrative româneşti dela îndrumătorii destinelor Europei de azi.

Avem însă în faţa noastră drum greu de străbătut.

De aceea, strădania noastră de doi ani trebue să stea temelie răspunderilor viitorului.

D-lor Prefecţi, aşi dori să înţelegeţi sensul acestor conferinţe..

Activitatea administrativă în războiu

Domnilor Prefecţi,

Activitatea administrativă într'o perioadă de războiu nu este o activitate reformatoare, de împlinire a unor mari idealuri abstracte, ci o organizare practică şi simplă care să asigure coheziunea naţională, producţia şi echilibrul social, dând fiecăruia sentimentul siguranţei muncii şi averii lui.

Nu începem deci cursuri de îndru-

(Continuare în pag. 3-a).

DE CE-AM LUPTAT

In cursul anilor ruşii au avut totdeauna privirea şi pofta îndreptate spre ţara noastră cea cu de toate îmbelşugată. Au fost vremuri când stăpânirea muscălească s'a oprit şi asupra Munteniei, nu numai a Moldovei, dar dârzenia noastră a izbutit să scutere jugul vrăjmaş şi ţara să rămână liberă ca'n ziua de azi. Râvna rusească nu s'a ogoiat până nu ne-a răpit în 1812 ţinutul dintre Prut şi Nistru, numit mai târziu Basarabia.

In pofta lor nesătulă, au fost îndreptăţiţi s'o facă. Basarabia, pentru ţara lor aşa nespus de mare cum e, reprezenta pământul tuturor bogăţiilor. Strânsă între Nistru şi Prut, provincia aceasta adună toate comorile lumii. Nicăeri nu rodeşte grâul mai mult ca'n Basarabia. Chiar anul acesta cu seceta lui, peste Prut s'a făcut un grâu care salvează ţara întreagă. Pământul acesta, negru cum îi păcura, a rodit şi porumbul, ca'n anii de îndestulare.

In împărăţia rusească grâul basarabean era cel mai căutat. Ca şi strugurii, ca şi vinul. La masa împărătească a ţarilor se bea vin alb de Romaneşti sau vin negru de Purcari, din satul de pe malul Nistrului, din ţinutul Cetatea Albă. Fructele Basarabiei erau socotite ca mai alese dintre toate. Numai în livezile de la Tighina, în partea numită California Basarabiei, se găsesc 97 feluri de mere.

Şi'n toamna aceasta, în colindul care l'am făcut, am dat peste aceleaşi încărcate livezi de mere, de pere, de prune. Sunt atâtea fructe în Basarabia că nu prididesc căruţele să le încarce. Pe la Călăreşti, Ţimileuţi, Coşmirca, pe la Ţigăneşti şi pe-aiurea prunele nu se mai vând cu kgr. ci cu copacul întreg. Aceasta îmi aminteşte anul 1939 când în jud. Cahul am întâlnit sate unde se bea vinul cu ziua. Doritorul plătea 20 de lei şi bea o zi cât putea, umbla cu ţeava de trestie în turcatcă şi sta pe lângă vană oricât poftea.

Ţară de belşug, ţară de îndestulare, ţară pentru stăpânirea căreia s'au jertfit voevozi şi supuşi, străbuni cari odihnesc în glia dela Hotin la Vâlcov.

Am avut deci pentru ce lupta în 1941 când am dat iureşul cel mare.

Şi avem pentru ce străjui ca să ne fie Basarabia pentru totdeauna trup sfânt cu România întreagă.

Cpt. rez. D. Iov

ȚIGANUL MILITAR

Schiță de Cap. CONSTANTIN SALCIA

Soldatul Dulău Marin, era un țigan de mâna doua: Ca tuturor țiganilor cand fac milităria îi plăcea să-și lustruiască bine bocancii și să se mândrească cu tunica lui particulară pe care i-o dăduse în mod special magazionerul. De fapt nu prea-i plăcea milităria țiganului. Uneori trecea soarele chiar de prânzul mare și Marin deabia atunci deschidea un ochi.

Aici sună goarna prea de dimineață și dacă vrei „să faci pe prostu" și să mai ții capul în pătură, domnul Sergent Panait te măsoară de sus până jos, cât ești de lung, cu centironul. A 'ncercat de câteva ori să mai întârzie în pat, căci dulce e somnul de dimineață, dar nu s'a prins. A ieșit afară cu spatele roșu...

Și-afară un frig de-ți reteza vârful nasului, căci iarnă mai aspră ca 'n anul acela nu se pomenise de mult. Seara se culca târziu căci numai inspecția ținea o oră și ceva. Și-acolo vai și-amar. Or de erai curat, ori murdar, dacă vrea domnul sergent Panait tot te milostivea c'un centiron la spate, în hazul tuturor.

Lui Dulău i-ar fi plăcut milităria, dar să nu fie pus la stăta treabă și să nu-l scoale așa de dimineață. Tocmai atunci când e somnul mai dulce și-auzi viscolul vâjâind pela fereastră, de-ți vine să te vâri mai adânc în pătură, numai ce sună deșteptarea, iar gradații umblă printre paturi și strigă cât îi ține gura: „Drepți, drepți că vă ia mama dracului". Ba lui Dulău îi pare rău uneori că disciplina asta cu care nu se împacă, îl împiedică de a se reangaja. Vă'nchipuiți ce plotoner simpatic ar fi: înalt, cu fața bronzată deopotrivă și vara și iarna și cu buzele groase așa cum le place fetelor. Pe lângă carieră, ce partidă bună ar face cu însurătoarea! Ar lăsa-o pe Marița cu toate că are cu ea trei copii, dintre care unul la piept și n'ar mai avea nevoe de nimeni. Dacă ar fi putut, s'ar fi cerut la muzică că tot știe el să cânte cu țambalul. De multe ori își privea cu regret bocancii lustruiți, când trebuia să intre la cai. Ținea atât la ei, să fie curați, încât prefera să nu-și schimbe cămașa multă vreme, numai să fie lustruiți și-atât.

In baterie era un fel de bufon. Netrăgându-l inima să facă nimic, oftând toată ziua și uitându-se după soare, avea bine 'nțeles mari neplăceri. Dimineața când toți luau drumul grajdului, el se furișa spre bucătărie unde avea acolo un prieten tot țigan. Până când se făcea ziuă, se prăjea în jurul cazanului, sub care ardea focul de zor.

Când se revărsau zorile scotea și Dulău capul. Incotro s'o ia acum. La grajd dacă se duce e vai de pielea lui. In dormitor era frig și plantonul nu lăsa pe nimeni să intre. Se ducea la magazioner să-i ajute la curățenie sau la cismărie să-și bată tocul la cismă care mereu era căzut dar și-acolo găsea pe cineva mai mare și nu putea să intre. Nepotrivită e și armata asta se gândea țiganul! Dacă, aș fi organizat-o eu, o lăsam numai trei luni de zile pe vară și-atunci numai când era mai răcoare. Dar iarna e imposibil de mișcat. Prin ger nu prea se face treabă bună căci ești mereu sgribulit. Iarna e făcută să stai în casă la căldură, să mănânci și să bei... Ca ursul... Nici să nu scoți laba afară. Din cauza asta nu i-a plăcut lui să se reangajeze...

Cu rostul deacasă nu prea era mulțumit. Din cismărie lui câștiga puțin... Mai mult mălai i-aduceau sătenii... Dacă-l întreba cineva ce fel de cismărie știe el răspundea cam așa: „Ca un meșter adevărat, numai că nu știu să fac de-a'ntregul. Câte-un petec, ba câte-un toc, la toate mă pricep." Se 'nsurase de mic cu Marița lui Sgămâe, că deși mai civilizați decât țiganii-aceea vagabonzi, tot mai păstrau și ei obiceiul moștenit. Ea avea 12 ani și el 14. Acum au 3 copii.

Toate-ar fi bune, dacă cel puțin ar avea liniște-acasă. Marița profitând de faptul că Marin era mereu prin străinătăți și nu mai dădea cu lunile pe-acasă, aproape că-i uitase figura, și mai ales că soacră-sa o bătea aproape în fiecare seară, a fugit în satul vecin la Anghel Puran, un țigan mai chipeș care știe să cânte puțin și cu vioara. Când s'a dus odată Dulău acasă, iau-o de unde nu-i. Deși n'a iubit-o niciodată, și-a simțit atins amorul propriu și înarmat c'un cuțit a pornit la Puran acasă. Marița stătea pe prispă și fuma o țigare făcută cu jurnal. Nici nu se aștepta la o revedere așa de plăcută. Danciul cel mic, Mitică, se juca 'n țărână mai la vale, iar Anghel scârțâia dibla încercând să-și spună pe coardele subțiri, toată dragostea lui caldă pentru noua lui gagică. Pe drum Marin își făcea planul: Intâi am s'o iau cu binișorul. Apăi dacă nu vrea să vină acasă, am s'o croesc odată peste muzică să-i plesnească cepele... Dacă-o sări pungașul la mine, îi înfig vârful cuțitului în sold. Așa numai să-l fac să șchioapete vr'un an și să mă ție minte cât de-al dracului sunt la mânie.

Când dădu ochii cu el, Marița păru că nici nu se sinchisește.

Râzând, îl întrebă pe țigănește, ce vânt îl aduce.

— Cum ce vânt m'aduce, netrebnico?!... Mai ai mult de gând să stai prin vecini. Hai?...

— Păi ce să fac, dacă nu mă lasă Anghel. E foarte gelos! Nici la apă nu mă lasă să mă duc singură. Trebue să meargă cu mine.

Lui Marin i se făcu roșu înaintea ochilor. Cât putu se stăpâni, căci discuția era interesantă.

— Păi cum, tu cu el te-ai măritat?... Ea continuând să scoată fum pe nas, răspunse cam în doi peri.

— Da nici cu tine nu sunt măritată, să mă lași singură și să pleci. Când te-oi întoarce de pe-acolo, poate să viu, dacă m'a lăsa Anghel... In casă se-auzea încă, o vioară chinuită, doar o scoate vreo melodie.

Mitică se uita la el atât de drăgostos, încât îi venea să-l pupe.

De-abia-l înțărcase și-acum începuse să 'nvețe să vorbească „Somacheres". „Dedeo" etc. Ți-era mai mare dragul să-l asculți. Mitică îi era cel mai drag. El îi dorise altă creștere, altă chibzuială, dacă piranda n'apuca pe drumuri greșite. Nu mai putea să-și stăpânească mânia.

O luă de mână și-o scutură puternic: „Mergi sau nu mergi"

— Lasă-mă 'n pace, măi zăpăcitule, că-mi strici țigarea răspunse ea restit. Atunci Marin nu mai văzu nimic. Ridică mâna și-o lovi drept peste trompetă, de se rostogoli văicărindu-se cât era de mare, pe bătătură. Anghel care până-atunci nu știa nimic, ieși afară. Bănui imediat ce s'a 'ntâmplat și se repezi la Marin. Deși mai mic și mai tânăr dintr'o piedică îl puse jos:

— Ce cauți aicea, măi cioclovină? De ce mi-ai bătut gagica? Răspunde!...

Marin nu putea nici să mai răspundă așa de rău îl apăsa genunchiul pe piept.

Nici el nu știe câți pumni a mâncat. A uitat și de cuțit și de tot. Nevastă-sa stătea deoparte și-l îndemna pe Anghel:

— Dăi, firar al dracului, până când n'o mai putea. Să se'nvețe minte să mai vină să strice liniștea omului.

De-abia a putut scăpa cu fuga. A râs satul mult în urmă, dar din moment ce el nu mai este acolo, nu-i pasă. Singur de Mitică îi este tare dor, că el ar fi vrut să-i dea altă educație.

Multe a mai pățit de-atunci soldatul Dulău Marin, dar ca asta nici una nu i-a sdruncinat atât de mult sufletul.

Gradații din baterie văzând că țiganul le trage chiulul și nu mai vine să mai intre la cai, pe lângă cele ce-i repezeau ei pe sub fălci, s'au decis să-l scoată în fiecare dimineață la raport.

Capo de grajd trebuia să raporteze pe rând fiecăruia, așa cum îl învățase. Intâi venea subofițerul: Drepți!...

— Să trăiți domnule subofițer, sunt caporal de grajd în grajdul Bateriei a 3-a. In timpul serviciului meu s'a bolnăvit de diarie un cal și l'am dus la infermerie. Scot la raportul d-lui căpitan pe soldatul Dulău.

— Dar ce-a făcut, întreba curios subofițerul Viliginscki ?

— Nu vine la grajd și nu vrea să se scoale dimineața.

Când venea Plotonierul la el și apoi îl scotea la raportul Căpitanului. Căpitanul, un oltean foarte rău dar bun în grad, căuta mereu motiv de ceartă, de par'că mereu i-ar fi mâncat palmele.

Prima dată l-a iertat, căci era în toane bune și Marin Dulău părea prea speriat. A doua oară l-a croit cu două palme și i-a spus că dacă se mai întâmplă iarăși, să se ducă direct la carceră, să nu mai aștepte sentinela. Dar camarazii lui continuau să-l scoată la raport, găsindu-i fel de fel de motive, numai așa să-și bată joc de el, deși acum intra regulat la cai și lua parte activă la adăpat și darea grăunțelor. Și-astfel se pomeni și la închisoare. Pe niște scânduri goale, într'un frig de-i clănțăneau dinții 'n gură, stătea bietul Dulău și se gândea: D'asta nu-mi place mie milităria, mai ales iarna. In loc să stai în casă să te odihnești și să-i tragi câte-o lulea de tutun, trebue să tremuri. La 'nchisoare mai era c'un dezertor de care ți-era teamă doar să te uiți la el. Un monstru de om. Par'că se și aștepta ca la noapte să-l găsească cu mâinile înfipte în gâtul lui. Aproape că nu-i venea să închidă ochii de frică. Se sunase stingerea. Prin curtea cazărmii liniște. Vuetul din marele oraș al Banilor, se pierdea încetul cu încetul. Deodată lacătul dela ușe se descue și aghiotantul de serviciu intră 'năuntru.

— Unde ești măi țigane?

— Iacă-mă-s dom Plotoner, fir-aș al dracului, că mor de frig.

— Haidi că te cheamă domnul Locotenent, ofițerul de serviciu. Te-a luat mama dracului, să vezi ce-ai să pățești.

— Da ce-am mai făcut dom Plotoner?...

— Ai să vezi tu.

Aproape pierit și cu sufletul la gură, intră în camera ofițerului de serviciu. Era de serviciu locot. Strâmbeanu, un tânăr ne 'nsurat, foarte cum se cade. Auzise de Dulău că e la 'nchisoare și vroia să știe ce-a făcut. Bunătatea lui era recunoscută în tot regimentul și întotdeauna îi plăcea să apere pe cel năpăstuit, mai ales dacă era și nevinovat. Dulău i-a povestit totul așa cum știe el când are un of la inimă și cum era proaspăt bărbierit și cam isteț la vorbă. Locot. Strâmbeanu îi făcu o propunere:

— Măi țigane. Dar nu vrei tu să fii ordonanță la mine?... Să știi c'ai s'o duci bine, dacă ai să m'asculți și n'ai s'o iei anapoda. Că eu sunt și bun, dar să te ferească Dumnezeu...

Și astfel norocul dădu peste bietul țigan, să scape de cai și de corvezi. Se simțea cel mai fericit om depe pământ și nu mai vorbea cu nici unul din bateria lui, atunci când se mai ducea pela Regiment.

CÂTE PUȚIN DIN TOATE CELE

Instrumente din pulberi tari

Industria germană își dă incontinuu osteneala de a găsi noui procedee pentru fabricarea instrumentelor de maximă rezistență. Astfel de curând prin brevetul Reichului No. 709.952 a fost patentată fabricarea unor instrumente din puberi tari. Pentru obținerea acestui aliaj rezistent se întrebuințează un amestec din pulberi de carbizi, borați, silificați și metale ce se topesc greu cum sunt wolframul, molibdenul sau tantalul, care este turnat la o temperatură de peste 1000 de grade. Instrumentele astfel obținute sunt în urmă călite, întâi la o temperatură înaltă, apoi la una joasă.

O expoziție de lucrări de războiu din 11 state

La Casa Artiștilor din Viena s'a inaugurat expoziția „Războiul și Arta", care va fi arătată și în alte orașe ale Germaniei. 11 state, Germania, Italia, Japonia, România, Slovacia, Bulgaria, Croația, Finlanda, Spania, Thailanda și Ungaria arată în aproape 500 de lucrări cum se unește arma războiului cu laurii artistului.

Sârmă de oțel folosită la operațiuni

De câtva timp se întrebuințează în Suedia la intervenții chirurgicale sârmă de oțel care nu ruginește, obținându-se rezultate excelente. Folosirea sârmelor de metal la cusutul rănilor după operațiuni nu este însă deloc o invențiune nouă, căci încă în anul 1620 o carte chirurgicală prescrie folosirea sârmei de fier, deoarece aceasta nu poate fi foarte subțire și totuși rezistentă. După experiențele făcute în Suedia sârma de oțel folosită la cusutul rănilor provoacă numai reacțiuni foarte neînsemnate la țesut. Deoarece sârma de oțel poate fi fiartă în apă oricât de des fără a suferi vreo alterare, ea poate fi imediat sterilizată, odată cu instrumentele chirurgicale.

Cari sunt cauzele ruginirei?

Este o întrebare simplă, dar de mare importanță economică. Pentru a se stabili granița dintre gradul de uscăciune și umiditate (căci numai la umezeală ruginesc obiectele de fier) s'au făcut în Norvegia câteva interesante experiențe. Cuie de fier bine curățate și fără a mai fi atinse cu mâna liberă au fost puse, parte din ele sub clopote de sticlă în care aerul avea un anumit grad de umiditate, parte au fost lăsate în aer liber, bineînțeles suspendate pentru a fi ferite de atingere. S'a constatat astfel că un cuiu care fusese atins cu apă sărată și începuse să ruginească nu a ruginit mai departe atunci când umezeala nu a trecut de 50 la sută. Când fierul este complect curat el poate suporta chiar o umiditate relativă de 94 la sută. Ca o confirmare a celor expuse mai sus este observația ce s'a făcut la mormântul lui Tutanchamon. Faraonul primise în dar dela un prinț străin un cuțit de fier împodobit cu margini de argint. uțitul îngropat odată cu el, deși se află de 3300 de ani în mormânt nu a ruginit, și asta nu din cauza că ar fi fabricat dintr'un material inoxidabil, ci pentrucă umiditatea relativă din acest ținut este între 25—45 la sută. In Egipt numai puține zile din an este depășită această limită, iar umezeala acestor câteva zile nu a putut pătrunde în mormânt.

Numărul caselor în Belgia

La 31 Decembrie 1941 Belgia avea peste 2.061.000 case particulare dintre care 6.216 au fost construite în anul 1941. In anul 1940 au fost construite numai 3.181 de case. La 31 Decembrie 1942 numărul caselor se ridicase cu 10,69 la sută, în timp ce populația crescuse numai cu 2.04 la sută.

Perspective pentru agricultura românească

Ce prevede planul agricol de 10 ani

Expoziția agricolă dela Ateneul Român a constituit un bun prilej de recapitulări și concluzii, din care se desenează directivele de viitor ale agriculturii românești. Nu numai sporirea producției la hectar ci și o specializare a culturii în măsură să corespundă necesităților interne, constitue obiectivele de atins în cadrul planului de 10 ani. Un exemplu în acest sens este cultura plantelor textile. Cânepa de exemplu a crescut dela 56.040 ha., la 127.561 ha. Pentru anul viitor planul de cultură prevede pentru însămânțările cu in și cânepă 158.000 ha.

Tot în categoria plantelor textile intră și *bumbacul*, plantă de curând aclimatizată în România. In anul 1939, am avut o recoltă de bumbac de 3.405.100 kgr. Pentru viitor planul prevede o recoltă de 5.000.000 kgr. Dintre celelalte plante aclimatizate desigur că cel mai simțit progres îl înregistrează orezul.

Dela 376 ha. cât era în 1938, însămânțările de orez au crescut în anul 1941 la 1.111 ha., în 1942 la 1.141, iar pentru viitor s'au rezervat 2100 de ha.

Dacă trecem acum la culturile uleioase, vedem că au crescut dela 202 mii 233 ha. în 1939, la 413.628 în 1942, adică mai mult decât jumătate, urmând astfel linia indicată de cerințele cons. intern.

Țelurile planului de 10 ani. Prin deprinderea cultivatorilor cu cele mai raționale metode de cultură, se urmărește obținerea unei producții echivalente cu bogățiile pământului românesc. Iată sporirile prevăzute în planul de 10 ani la principalele culturi. La grâu de exemplu producția mijlocie pe an, urmează să fie ridicată dela 330.000 vagoane (între 1935—1939) la 420.000 vagoane. La porumb dela 488.000 vagoane la 500 mii vagoane. La leguminoase: dela 12.000 vagoane la 80.000 vagoane. Oleaginoase: dela 30.000 vagoane la 60.000 vagoane. Un însemnat capitol îl ocupă deasemenea cultura nutrețurilor, bineînțeles în legătură cu creșterea vitelor. Statul care încurajează producția agricolă a distribuit cultivatorilor: 6500 vagoane de sământă, 422.874 kgr. semințe de zarzavaturi și arpagic, 250.000 pomi fructiferi și 574 vagoane de diverse insecticide și piatră vânătă. Acestea sunt câteva din sensurile cari au putut fi desprinse cu prilejul expoziției agricole.

PLANURI SOVIETICE

Un general sovietic căzut prizonier, a făcut declarațiuni senzaționale în legătură cu planurile sovietice din 1940 față de Bulgaria. Sovieticii trebuiau să debarce la Varna, pe când o altă armată rusească urma să intre în Bulgaria prin Dobrogea. Bulgaria urma apoi să fie definitiv încorporată uniunii sovietice. De aici rușii se gândeau să exercite o presiune directă asupra Turciei în problema Dardanelelor.

Sunt nenumărate dovezile care scot în evidență planurile lui Stalin de bolșevizare a Europei. Recentele destăinuiri ale generalului sovietic complectează seria dovezilor, înfățișându-i pe bolșevici în adevărata lor lumină.

Anul 1940 împlinea scadența planurilor roșii. Uriașa armată sovietică, pregătită în taină timp de douăzeci de ani, trebuia să pornească iureșul nestăvilit în spre Apus, transformând bătrânul continent într'un stat rusesc. Nici o piedică nu părea să li se poată pune în cale. Letonia, Lituania, fură înghițite pe nerăsuflate. Finlanda se dovedise o piatră mai greu de sfărimat. Polonia trecuse în cea mai mare parte sub domnia teroarei roșii. Noi ne-am pierdut Basarabia și o parte din Bucovina.

Dar țelurile rusești nu se opreau aici. Stalin tatona. Se aștepta un nou moment favorabil, planurilor de cucerire. România era neîncetat amenințată, Bulgaria, Jugoslavia formau etapele următoare. Dardanelele ar fi trecut sub controlul direct al Moscovei și astfel Rusia întărită, urma să lovească în Germania.

Nenorocul Rusiei a venit însă de acolo, că Germanii au lovit mai înainte ca ei să se fi așteptat. Ziua de 22 Iunie 1941, a fost o dată, la care rușii nu se gândeau.

Ce a urmat, o știm cu toții. Lovită în plin, formidabila armată rusească a început să se descompună. Planurile rusești dejucate, n'au reușit să fie înlocuite cu altele, potrivite noucì situații, în lipsa unui comandament capabil. Mareșalii și generalii ruși au adoptat tactică, după tactică, dând însă după toate faliment. Oricât încercau să se opintească în fața atacului german și a aliaților Germaniei, ei nu reușeau decât să-și macine puterile în încercări zadarnice.

Pericolul bolșevic a trecut azi. Chiar dacă armata rusească mai rezistă încă, forța ei ofensivă este definitiv lichidată. Uriașele planuri rusești de cucerire a Europei, au devenit niște iluzii deșarte.

Noi românii suntem printre acei cari am văzut bine și am știut să cumpănim pericolul rusesc. Alianța noastră cu Germania, lupta noastră pentru lichidarea totală a bolșevismului, se justifică azi când cunoaștem planurile rusești în totalitatea lor, ca un act de înaltă înțelepciune politică.

Serg. t. r. Ion Munteanu

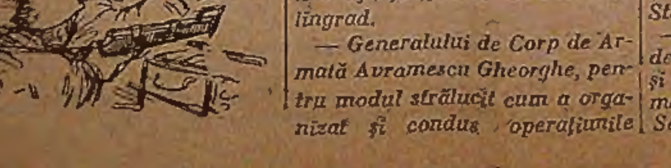

DESCHIDEREA CURSURILOR ADMINISTRATIVE DELA MINISTERUL DE INTERNE

(Urmare din pag. I-a)

mare teoretică într'un moment când administrația trebue să fie practică și activă, ci coordonăm activitatea Guvernului cu a Dvs., răspunderile Dvs., cu propriile noastre răspunderi.

In loc să facem legi nefolositoare, în locul unor regulamente dogmatice sau unor circulări de biurocrație, am adoptat metoda simplă a îndrumărilor directe pentru a vă informa practic asupra principiilor care ne călăuzesc și asupra măsurilor pe care urmează să le luați spre satisfacerea interesului tuturor.

ADMINISTRAȚIA NOASTRĂ, DIN BIUROCRATICA ȘI CENTRALISTA, TREBUE SA DEVINA SIMPLA, PRACTICA ȘI INSUFLEȚITA.

Aceasta a fost strădania mea, directivele și reformele ce le-am înfăptuit în administrație în acești doi ani, datorită voinței de împlinire a domnului ministru general D. Popescu.

Fără nici o lege, fără nici un regulament, fără nici o schimbare de forme, am făcut o reformă administrativă esențială, schimbând întreaga structură a unităților noastre administrative.

Consiliile de colaborare la Prefecturi și sfaturile comunale, coordonând pe reprezentanții serviciilor publice locale, au fost înfăptuite fără nici o lege, pentru a combate centralismul administrativ și ca mijloc pentru înjghebarea unui spirit de echipă și de colaborare între serviciile locale și funcționarii lor.

In aceiași vreme și tot fără nici o lege și fără nici un regulament, am transformat structura teritorială a unităților administrative locale.

Teritoriul geografic al ocolului sanitar nu corespundea cu ocolul agricol, cu ocolul silvic, cu pretura, etc.

Datorită lipsei totale de corespondență între unitățile administrative locale, nu se putea realiza nici colaborarea între ele, nici controlul lor unitar.

Astăzi, fără nici o lege nouă învățământul, judecătoria, ocolul sanitar, ocolul agricol, au o singură întindere geografică, organizează o colaborare între conducătorii lor și dau putința unui control efectiv al activității fiecăruia printr'un singur organ simplu și necostisitor.

Am întărit pretura ca unitate administrativă și am făcut prefectura organ puternic de control, ceeace în administrația Basarabiei și Bucovinei a căpătat o și mai adâncă realizare.

Azi ducem reforma mai departe.

In desvoltarea acestui program practic și realist de combatere a centralismului administrativ și de organizarea a administrației locale pentru satisfacerea intereselor pe loc și prin activitatea pe teren — program care s'a realizat fără lege și fără regulament, într'o țară în care legile și regulamentele au fost un adevărat potop — vă aduc azi la cunoștință că trecem la o nouă fază care și-a primit consacrarea legală dela Conducătorul Statului.

Incepând de azi, prefectul devine conducătorul răspunzător al tuturor serviciilor publice depe teritoriul județului, el exercitând un drept de control al întregii administrații depe teritoriul județului întărit cu dreptul de sancționare față de toți funcționarii publici din județ, oricare le-ar fi caracterul. (Aplauze).

Intărind Preturile ca celule administrative — lucru pe care vă rog să-l urmăriți ca o preocupare constantă în activitatea Dvs., — rezervați prefecturii rolul exclusiv de control, de îndrumare a întregei activități administrative din județ, dreptul de tutelă și de sancționare a tuturor abaterilor, pentru ca fără legi și regulamente inutile să înfăptuim totuși reforme esențiale pentru bunul mers al administrației noastre.

Noui probleme de tehnică administrativă

Domnii Miniștri și colaboratorii lor vă vor înfățișa practic problemele de technică administrativă și problemele actuale care ne preocupă.

Pentru a realiza scopurile guvernului și răspunderile Dvs., doresc totuși să vă atrag atenția asupra unor principii esențiale și să vă arăt preocupările practice cele mai însemnate care stăpânesc activitatea Guvernului și trebue să o conducă pe a Dvs.

In împrejurările de azi, problemele politice ca și problemele administrative nu sunt probleme de doctrină savantă și nici de gândire reformatoare.

Desigur, împlinim în fapt și cu tot simțul răspunderii viitorului, foarte multe din reformele necesare, absolut necesare, pentru așezarea țării pe baze noui și sănătoase.

Dar în împrejurările acestea de război, ceeace trebuie să primeze este sentimentul coheziunii naționale, siguranța ordinii economice și satisfacerea intereselor sociale și particulare prin mijloace cât mai simple, dând tuturor simțământul că administrația Statului nu este decât un instrument pentru realizarea intereselor fiecăruia.

Anul trecut, înaintea răsboiului pentru recâștigarea pământurilor strămoșești, am definit în câteva ocaziuni, față de unele organizațiuni profesionale, sensul spre care se îndreaptă Statul Nou al Mareșalului Antonescu, România de mâine, pentru ca Neamul întreg să simtă preocuparea noastră statornică de a lega profesiunile și interesele lor de interesele Statului și de activitatea Guvernului și pentru ca cei din afară să-și dea seama cari sunt marile linii de reformă națională spre care ne îndreptăm.

Războiul cu legile lui grele trece deasupra oricărei reforme. El impune soluții practice pentru asigurarea coheziunii naționale și mijloace realiste pentru guvernarea economică.

Am făcut strădania de a exprima grupărilor de interese și profesiunilor voința noastră de a le organiza prin metode noui de muncă și de conlucrare cu administrația Statului.

Aceeași cale simplă și realistă a metodelor practice ne care azi ca, înainte chiar de a veni cu legea administrativă care va fixa reprezentarea acestora în administrația locală, să asigure colaborarea dintre Dvs. și aceste interese economice sau grupări profesionale.

Incepând de azi, la Consiliile de colaborare județeană sau preturale și la sfaturile comunale la care conlucrau până azi numai funcționarii, veți invita și reprezentanți ai industriei și comerțului local și chiar reprezentanți ai profesiunilor, pentru a lega și mai mult activitatea administrativă de exprimarea intereselor generale și particulare în slujba cărora vă aflați.

Treptat, treptat, vă rog să introduceți în Consiliile de colaborare dela Prefecturi, pe lângă reprezentanții comerțului și industriei, și reprezentanți ai tuturor profesiunilor pentru ca în găsirea soluțiilor practice ce veți adopta să aveți toată informația, iar în executarea măsurilor ce veți lua, să aveți nu numai colaborarea serviciilor publice, dar a tuturor grupurilor de interese.

D. Ministru de Interne vă va da o circulară prin care iarăși fără nici o lege nouă și regulament, vă va indica modul cum să realizați această colaborare.

Vă rog să puneți această realizare cât mai repede în practică.

Această colaborare pe care o organizăm, urmărește să dovedească tuturor preocuparea statornică a Guvernului Mareșalului Antonescu de a folosi în acțiunea lui de guvernare toate grupările și toate interesele în slujba cărora suntem și trebue să rămânem.

Numai astfel veți avea sfatul drept și sănătos al practicei pentru a putea realiza sinteza intereselor locale și a cumpăni între ele, ținând seama de interesul național care primează și de echilibrul social care stă în mâna dvs.

Numai cunoscând adânc și simplu realitățile și interesele, le veți putea satisface.

SPĂRGĂTORII DE FRONTURI

Sub acest titlu distinsul nostru confrate d. George Acsinteanu publică în revista „Armata" un admirabil articol în care este vorba despre vizita luptătorilor invalizi germani și italieni făcută nouă și semnificația acestei vizite...

Intr'adevăr, cele scrise de d. George Acsinteanu sunt expresii sincere și profund mișcătoare, invalizii germani și italieni fiind înfrățiți cu noi prin jertfele și sângele vărsat pe câmpurile de luptă. Invitația d-lui Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului român, la care eroii aliați ai noștri, au răspuns cu toată dragostea ce-o au pentru țară și mândria noastră de luptători hotărîți, a însemnat unirea sufletească și strângerea tot mai mult a mâinilor ce s'au încleștat pe arme, în iureșul năvalnic al morții. Printre generalii germani și italieni, unii foști comandanți de corpuri de armată, maeștrii în arta războiului, cari au avut răspunderea marilor bătălii în răsărit și apus, sunt mulți cari au avut ocazia să cunoască de aproape vitejia și contribuția ostașului român, pe câmpurile de luptă comună. Legătura de arme, cimentată tot mai mult în inimile noastre și'n simțurile noastre pe fiecare zi ce trece, a ajuns aproape de fraternitate. România a fost sub noua și dreapta conducere a Mareșalului Antonescu, prima care și-a dat seama că numai alături de marile puteri Europene Germania și Italia, poate săși recapete prestigiul de țară civilizată și vitează lamarginea de răsărit a Europei. Numai alături de cele două puteri, am putut să ne recăpătăm provinciile dragi după cari ni se scurgeau ochii de durere și hotarele pentru cari s'au jertfit veacuri de veacuri străbunii noștri. Nopțile și zilele petrecute în aceleași tranșee, sub focul dușman necruțător, au dat prilejul aliaților noștri să ne cunoască și să ne aprecieze. Armata română, tânără și reîmprospătată sub scutul viteazului nostru Conducător, a recrutat, pe'ntreg frontul din răsărit, victorii cari au trecut dincolo de orice închipuire. Au fost luate cu pieptul cazemale fortificate de beton și oțel și dărâmați monștri gigantici fără să le lase vreo posibilitate de acțiune. Atâtea nume de orașe și de localități din Rusia se leagă de vitejia ostașului român, pagini de glorie nepieritoare în istoria războiului sfânt.

De aceea în liniștea dela Sinaia și'n creerul munților Carpați, unde'n vale șerpuesc undele cristaline ale Prahovei, oaspeții noștri au posibilitatea să se recreeze ca 'ntr'o țară în care totul îți este fidel și care-a înfeles deplin jertfa făcută pentru civilizație și neam a marilor eroi.

Legătura ce se face pe această cale este atât de trainică sufletește, încât ne dă prilejul unei mari bucurii și a unei mari satisfacții morale

Cap. Constantin Salcia

OFIȚERI GENERALI DECORAȚI CU ORDINUL «MIHAI VITEAZUL» ȘI «COROANA ROMÂNIEI»

Prin Inaltul Decret Nr. 2549 din 1 Septembrie 1942, s'a conferit decorațiuni de războiu următorilor ofițeri generali:

Ordinul militar „Mihai Viteazul" clasa II-a

— Generalului de Corp de Armată Dragalina Corneliu pentru modul strălucit cum a organizat forțarea râului Oskol și cum a condus Corpul de Armată în acțiunea de urmărire până la Zimlinskaja și apoi la Sud de Stalingrad.

— Generalului de Corp de Armată Avramescu Gheorghe, pentru modul strălucit cum a organizat și condus operațiunile Corpului său de Armată în atacul Sevastopolului.

Ordinul militar „Mihai Viteazul" clasa III-a

— Generalului de Divizie Cialîc Gheorghe.

— Generalului de Brigadă Mihăescu D. Ioan.

— Generalului de Brigadă Tudose Dumitru.

Pentru modul strălucit cum au condus operațiuinile de forțarea râului Oskol și pentru energica execuție a acțiunii de urmărire care a dus Diviziile în cotul de Sud al Donulu și apoi la Sud de Stalingrad.

— Generalului de Brigadă Băldescu Radu, pentru destoinicia și priceperea cu care și-a comandat Divizia în bătălia dela Sevastopol. Prin stăruință, bravură, organizarea acțiunilor și măsurile luate a reușit să cucerească cu Divizia sa bastionul II și Hegel care au hotărât soarta Sevastopolului.

— Generalului de Brigadă Vasiliu Rășcanu Constantin, pentru bravura deosebită, capacitatea și destoinicia cu care a respins toate atacurile inamice date în cursul iernei. De aceiași bravură și inițiativă a dat dovadă în bătălia dela Sevastopol, unde a cucerit cu Divizia sa pozițiile puternic organizate ale inamicului dela Dealul „Capela", Zukerhut, Sapun Gora și Balaclava.

— Generalului de Divizie Manoliu Gheorghe, pentru vitejie și energia cu care a condus Divizia în atacul Sevastopolului.

Pagina veselă

HAZURI

Nae mobilizat

Nae a fost mobilisat si fu trimis imediat undeva pe front. Intr'una din zile fu chemat de comandantul companiei care il întreabă:

— Ascultă soldat, eşti băiat deştept?

— Da, să trăiţi, dom'le căpitan!

— Am să-ţi dau o însărcinare: să te duci în satul vecin de unde ai să aduci o jumătate de porc!...

— 'nţeles să trăiţi, dom'le căpitan! Dar porcul să fie viu sau tăiat?

Vânătorească

Mitică şi cu doi buni prieteni se torc dela vânătoare cu o singură prepeliţă în tolbă.

— ...mai o singură prepeliţă aţi vânat? îi întreabă un cunoscut.

— Da... Nae a văzut-o, Ilie a ochit-o şi eu... eu am împuşcat-o!

Nu totdeauna

In companie se află un soldat bâlbâit care cu greu de tot se poate înţelege cineva cu el. Intr'o zi maiobâbâi aşa?

— Mă băiete, tu întotdeauna te bâlbâi aşa?

— Nnnu, do-do-mnule ma-jor... Nuuu-mai când vo-vorbesc!...

A uitat adresa

Tatăl îşi îmbrăţişează feciorul, care pleacă la Bucureşti şi-i dă în grije:

— Ai să te duci pela prietenul meu Georgescu, să-i dai scrisoarea asta. Auzi? Să nu uiţi...

— Da, tată... Insă ai uitat să-mi spui adresa lui Georgescu...

— Da-da-da-da... bine zici... Aşa e! Am uitat să-ţi spun adresa. Insă, n'o ştiu nici eu... Nu ştiu unde stă Georgescu, fir'ar al naibii să fie!

— Păi atunci cum aflu eu adresa?

— Prost eşti, măi!... Ţi-o spune el când o să-i dai scrisoarea.

Economie

Un domn care trecea pe stradă, dă leva unui cerşetor de stradă, face vreo câţiva paşi, apoi se opreşte.

— Ascultă, omule! Mi se pare mie sau mă'nşel? Da' parcă azi de dimineaţă erai şchiop de piciorul stâng... Acuma eşti de dreptul!...

— Da, domnule! Aveţi dreptate. Le mai schimb şi eu, că cu sărăcia asta, fac economie la ghete!

— Mă Marghioalo dragă, m'am îmbătat criţă. Dar asta nu-i un motiv că trebuie numai decât ca tu să creezi al „doilea front"!...

Tusea lui Muşat

Să te ferească Dumnezeu de tuse. Că oricât ai fi tu de grozav, îţi scoate ochii din cap, aşa e de grozavă. Mai ales d'aia măgărească. Aia e teribilă, domnule! Faci ca măgarul, nene. Da, da, aşa e! Mai ales când eşti şi niţeluş măgar,... atunci te trasformi într'un măgar sadea...

Dar nu de tusea măgărească e vorba în rândurile pe care le scriu mai jos. Nu domnule ci despre Muşat Popleacă, un om tare cumsecade, funcţionar pare-mi-se la o instituţie particulară oarecare. La care anume nu mă întrebaţi; nu-mi place să mă bag în afacerile altora şi deci habar n'am. Ştiu însă doar atât că e un funcţionar model, că-şi vede liniştit de treburile lui şi că în afară de biurou şi casă nu ştie altceva. Să meargă el la berărie sau la cafenea? Te-a ferit Cristos! Nici pomeneală de-aşa ceva.

Un singur cusur avea Muşat Popleacă: fuma mult. Când te uitai la degetele lui, aveai impresia că sunt vopsite cu ulei. Din pricina tutunului căpătase o tuse grozavă pe care, oricât a încercat s'o vindece, a fost cu neputinţă. Pe câţi doctori nu i-a încercat? Tot degeaba... Al mai bun doctor e moartea. Ea te vindecă de toate şi pentru totdeauna.

Şi tusea aceasta rău îl chinuia pe bietul Muşat. Când îl apuca accesul apoi să te ţii... Şi din pricina aceasta rămăsese şi puţin surd, încât trebuia să ţipi la el ca să te audă ce vorbeşti.

— Da' de ce tuseşti aşa de rău, domnule Muşat! îl întrebă şeful lui de biurou.

— Păi ce să fac, domnule? Dacă nu mă pot abţine!

— Mai lasă tutunul!! Tutunul!..

— L'am mai lăsat, dom'le! Dar degeaba... Mai rău!..

— Buruiana dracului...

— Dreptu-i! Că tutunul ăsta este al doilea bir pe care-l plătim singuri statului.

—Aşa e, domnule!.. Da' mai înghite şi d-ta niscaiva siropuri, miere de albine...

Da... Ştie şi el. Dar pentru asta trebuiesc parale... De unde să le ia?

Vremea trecu iute şi veni toamna cu răcelile ei. Şi Muşat al nostru răceşte strajnic de tot încât fu silit să stea câteva zile la pat. După el căzuse şi soţia lui şi neavând cine să le aibă de grijă, societatea a plătit o soră de caritate care să îngrijească de ei. După un timp Muşat s'a făcut bine şi a venit la serviciu. Dar de data aceasta surzise mai rău. Nu mai auzia decât cu urechea stângă. Şi, de multe ori ca să nu afle lumea şi mai ales şeful lui că e aproape surd, dădea răspunsuri aiurea; alteori ghicia ce era întrebat numai după cum mişca buzele cel care îl întreba ceva. Aşa că serviciul nu suferia cu nimic. După o perioadă de convalescenţă şi soţia lui se făcu bine.

Intr'una din zile directorul se opri la biuroul lui.

— Ce mai faci domnule Muşat? Bine?

— Bine, domnule director, vă mulţumesc din suflet, atât eu cât şi soţia mea. Că altfel câinii ne mânca!..

— Dar soţia d-tale ce mai face?

Crezând că-l întreabă despre tuse, răspunse...

— Aşa şi-aşa, domnule director. Ziua mai merge cum mai merge... Dar noaptea mă trec toate sudorile! câte-odată nici nu pot să respir. Şi asta în fiecare noapte, vai de capul meu!

PĂ EI, MĂ!

Ruşii se retrag mereu.

Ruşii cei cu mintea trează
tare iuţi sunt la picior!
zi de zi înaintează
însă... spre interior!...

Cei trei „tovarăşi" se ajută mereu...

Rusul cere ajutoare,
Iară Londra tot aşa;
Le-ar da Roosevelt, dar se pare
Că nu-i cin' să le mai ia!

Bolşevicii au pierdut nu de mult oraşul Cazan.

Cică plâng după mâncare,
Bieţi rusnacii — dar în van;
Vina Timoşcenco o are,
C'a rămas fără Cazan.

Roosevelt trimite la timp ajutoarele promise tovilor săi.

Stalin cere vase'ntruna,
Iară Roosevelt jovial,
Care nu ştie ce-i gluma
I-a trimis până acuma,
Zece vase de... cristal!

Promisiuni sunt promisiuni nu se discută...!

Ce tot cată Stalin, frate,
Ce tot cere dela noi?
Ajutoare? Bun. La noapte.
Patru conferinţe'n doi!!

Pe toate fronturile se dau lupte violente corp la corp. (Radio-Moscova)

Ce se bat acolo frate
Ruşii? E vreun nou atac?
Aşi de unde, dau din coate,
Să apuce cine poate,
Ciorbă lungă... la capac!

Stalin şi-a dat demisia din postul de comandant suprem al forţelor armate roşii.

Şi-a dat demisia? O ştim!
Acum pe altu 'n jug înjugă!
A obosit fugind Stalin
şi pune p'altul ca să fugă!...

Mot

CAZEMATELE!

ELE: Şi cum era cu cazematele-alea, măi Gheorghiţă?

EL: O nimica toată, fetelor! Mai greu e cu voi pe aici... Că voi sunteţi nişte „cazemate" tare înarăcite!...

PE GRATIS!

EL: Am fost la o ghicitoare care m'a costat 500 lei şi mi-a spus că nu mă mai iubeşti!

EA: Deşteptule! Asta puteam să ţi-o spun eu fără să fiu ghicitoare şi încă pe gratis!...

A CĂZUT UN VITEAZ:

COLONELUL CARP GHEORGHE

Vestea a trecut ca un tăiș de cuțit prin inimile tuturor. Colonelul Carp a căzut la datorie, în primele linii de bătaie, în fața munților Caucazului, la cota 206, lângă Kolhozul Politodel. A căzut la datorie ca un erou, în mijlocul ostașilor săi, acolo unde numai un astfel de om putea să moară; brav, neînfricoșat în fața morții, chintesență de virtuți, frate și camarad mai întâi și numai după aceea comandant.

Dar a trebuit să fie așa. Și dacă dânsul ar fi știut mai dinainte lucrul acesta, n'ar fi cumpănit nici o fărâmă de clipită ci pașii lui și sufletul lui, l-ar fi purtat cu aceiași seninătate către jertfa cerută de Țară. Colonelul Carp n'a șovăit niciodată în fața vrăjmașului. Neînfricoșat și dârz, a stat față în față cu el; aprig și hotărît, să învingă sau să moară. Prezența lui se cerea acolo, lângă luptătorii lui, iar inima sa curată, caldă, nu putea bate decât lângă inimile lor, în acelaș ritm, de viață și de moarte.

Colonelul Carp a fost așa dela începutul războiului. Un brav, pornit în fruntea Regimentului de Roșiori dintr'o eroică Divizie de cavalerie de cum a răsunat ordinul de trecerea Prutului, străbătând Transnistria, Ucraina, Stepa Nogai, până la țărmurile Mării de Azov, el a dat cel dintâi exemplul de abnegație, de sacrificiu, iar elanul său a fost pentru toți putere și voință magică.

Iar când, spre sfârșitul lui Iulie, a trebuit să se despartă, pentru o scurtă vreme de ostașii lui, mâhnirea i-a învăluit toată ființa așa cum se întâmplă întotdeauna când părintele se desparte de copiii lui. L-aștepta însă și în țară, la Bârlad, o altă familie și alți copii doreau să-l vadă, să-l îmbrățișeze. Călăreții lui dragi primiseră ordin să plece mai departe. Incepuse cavalcada dela Don spre Caucaz și călăreții români înscriau încă o pagină de glorie în istoria neamului.

Colonelul s'a reîntors în grabă. Își văzuse familia, copiii. Domnul însă făcuse ca această întâlnire să fie cea din urmă. Colonelul Carp se ducea acum, sortit dinainte, să plătească tribut scump pentru isbăvirea neamului.

Călăreții îl așteptau la Slawianskaia, dincolo de râul Protok aproape de Kuban. L'așteptau biruitori...

Au pornit de aici împreună. Goana se continua spre mare și spre munți. In mijlocul lor, bun și cald ca un părinte, trecând din biruință în biruință până în țărmurile Mării Negre, Colonelul Carp a fost ca întotdeauna, neostoit și cel dintâi pentru exemplu.

Cu aceiași dragoste și grijă părintească a pornit dela postul de comandă și în dimineața aceea de toamnă pretimpurie, să-și vadă luptătorii...

Era în ziua de 2 Septembrie 1942. Căzuse Anapa și frontul se îndrepta spre Noworosisk. Divizia de Cavalerie tocmai ajunsese pe înălțimile premergătoare munților Caucazului, Regimentul Colonelului Carp se găsește în jurul cotei 206 cu primele elemente intrate în valea Ssuko.

Acolo i-a fost dat să cadă, vitejește cu fața înainte, lovit de un glonț ucigaș.

Colonelul Carp a fost un viteaz.

Serg. T. R.

But. Leontin Brudașcu
Reporter de războiu S. M. P.

MUNȚII CAUCAZ

Inaintarea victorioasă a trupelor germane și aliate în partea de sud a frontului răsăritean a adus pe primul plan al interesului general regiunea munților Caucaz. Aruncați întocmai ca un arc lung de 1100 km. între Marea Neagră și Marea Caspică, Caucazii formează puntea de legătură dintre Europa și lumea Asiei Centrale. In cuprinsul Caucaziei, lanțul muntos formează adevărata osatură a țării, fiind plămădit întocmai ca o cetate naturală, răsărită dintr'un ocol de depresiuni și ape. Structura și mai ales caracterele climatice ale Caucazului ne ajută să desprindem în lungul lui trei fețe deosebite și anume: **Caucazul pontic** (apusean), **Caucazul de mijloc** „inima" sau „țâțâna" muntelui și **Caucazul Caspic** (răsăritean).

I) **Caucazul apusean** are o structură și o formă simplă: un lanț care merge înălțându-se dela Vest la Est. Climatul alcătuește o adevărată caracteristică. Contactul brusc între munte și mare pricinuește ploi bogate, care dau zonei pontice asemănări cu climatul tropical. Apele ce se nasc din topirea zăpezilor și din aceste ploi, sunt un minunat mijloc de modelat muntele: cele care se coboară pe povârnișul mai domolit din Nord, au împins până'n poale de câmpie grămezi uriașe de aluviuni, iar cele iuțite de povârnișul din Sud și-au sculptat minunate „chei", în fundul cărora, coama învolburată a torenților apare și dispare ca argintul viu. Vegetația bogată, este drept, întârzie această distrugere a muntelui. In sânul acestei păduri uriașe, omul se simte stingherit. De altfel, acest ținut n'a fost mai nici odată prea populat iar astăzi este aproape gol, prin exodul vechilor locuitori, din fața cuceritorului moscovit.

Povârnișul nordic al Caucazului apusean e deci înecat într'o imensă pădure, fără locuitori, a cărei exploatare abia începe, din cauza lipsei de drumuri și lucrători. Aproape aceleași caractere de „ținut desert", învăluit sub o mantie forestieră se regăsesc și pe povârnișul sudic al Caucazului apusean. Totuși, putem să desprindem și aici două tipuri geografice: muntele și coasta. Văile muntelui — și în această parte — sunt prinse de o vegetație mai bogată decât cea care acopere povârnișurile nordice. Populația care locuește înaltele văi longitudinale a plecat de aici, îndată ce dominația rusă a devenit definitivă.

Numai coasta a păstrat o oarecare populație, colonizarea putând să prindă aici rădăcini; amenințată însă și înghesuită de munte, de torente, coasta n'a putut permite decât o îngustă ocupație, întreruptă ici și colo de înaintarea brutală a muntelui și a aliatului său, pădurea. De aceea, așezările umane pe această coastă pontică nu sunt decât o „puzderie de mici colonii agricole și porturi minuscule". Postul cel mai răsărit al coastei este Novorossisk „poarta de ieșire" a grânelor din stepele rusești și un port de petrol.

In rezumat, Caucazul apusean, rămâne sălbatec și nepătruns, majestoasă cetate de stânci, de ghiață, ocolită de-o sumbră haină păduroasă.

II. **Caucazul de mijloc** — continuă pe cel apusean, având aceiași înfățișare de cetate și aceiași domolire a povârnișului nordic și repeziciunea pe cel sudic. Aici, în „inima muntelui" totul este amplificat și măreț. Dubla piramidă a Elbruzului, care stăpânește ca un uriaș peste piscurile pleșuve, dovedește destul această amploare alpină a mijlocului muntos, unde întinderea zăpezilor și a ghețurilor este mai mare, unde formele reliefului sunt sculptate într'o adevărată broderie elvețiană, din cauza eroziunii mai viguroase. Prin masivele sale framente semn de un relief mai evoluat, Caucazul central amintește alpii elvetici, prin vulcanii săi suprapuși (Ebruz la capătul apusean, Kazbec la cel răsăritean) evocă Anzii. Puternica glaciațiune a modelat Caucazul central într'o adevărată înfățișare elvetică, cu piscurile înecate în zăpadă și ghiață, cu chei și cascade.

Că toată semeția vârfurilor și cu toată piedica ghețurilor, Caucazul de mijloc poate fi străbătut mai ușor. Odinioară toate văile înaltului munte erau colindate. Intre ele, cel mai important este pasul Mamisson, din care Rușii au făcut o cale militară spre Transcaucazia.

III) **Caucazul răsăritean** (caspic) este mai mult decât o barieră: o puternică „fortăreață naturală".

Astfel Caucazul apusean și cel mijlociu amintesc Alpii. Caucazul răsăritean, prin podișurile sale prinse'n chenare muntoase, evocă în miniatură un adevărat Iran. Climatul uscat și sărăcia vegetației fac din capătul oriental al Caucazului un adevărat „colț asiatic", având rolul de loc de refugiu al popoarelor răsboinice, apărat spre Nord de nenumărate lanțuri, spre sud de uriașul abrupt ce cade peste un ținut scufundat, închizând la mijloc, podișul aspru și uscat al Daghestanului, cu înfățișarea stepică și uneori desertică. Daghestanul este un ținut de nomadism și prin aceasta se apropie mai mult de celelalte podișuri ale Asiei apusene.

In general Caucazii se prezintă astfel: în regiunea de mijloc înălțimile lor trec de 5000 m. în următoarele vârfuri: **Elbruz** 5629 m., **Kalch-tou** 5211 m., **Dykh-tou** 5159 m. și Kazbek 5043 m. Dela aceste vârfuri, înălțimile descresc spre Est și Vest până la coastele mărilor care le retează cele două capete, lăsând în lungul coastelor loc numai pentru șosele și căi ferate. Insă, cu toată înălțimea lor mare, Caucazii pot fi trecuți prin următoarele trecători:

1. **Trecătoarea Darial** (2378 m.) și Kazbek între Ordschonikidse (Vladicaucaz) și Tiflis.
2. **Trecătoarea Mestia** (3751 m.) între Ecaterinograd și Kutais.
3. **Trecătoarea Nakra** (2316 m.) între Sulimov și Suchiuno.
4. **Trecătoarea Guiten** (1095 m.) între Majkop și Tuapse.
5. **Trecătoarea Krimskaja** între Krasnodar și Novorossisk.

Slt. rez. P. Coteț

SUBLOCOTENENTUL IOAN GHEORGHIU

In vâltoarea înaltelor clipe pe care le trăim, când cugetul și întreaga noastră preocupare se îndreaptă spre realizarea idealului suprem, sunt fapte care în alte împrejurări înmărmureau prin săvârșirea lor, iar astăzi pot trece neobservate.

In ziua de 20 August 1942, a căzut la datorie șeful promoției 1938, Locotenentul Gheorghiu Ioan din Regimentul Gardă Călare.

Eroicul lui sfârșit, încheie o carieră scurtă dar plină de strălucire.

La vârsta când fu obligat să-și călăuzească singur pașii în viață, deși împrejurările îi ofereau posibilitatea să-și aleagă o carieră ușoară și care să-l asigure o viață comodă, lipsită de riscuri, frumoasele lui însușiri îl făcură să aleagă pe cea mai grea, dar poate cea mai frumoasă — cariera armelor — și căreia îi dărui toată dragostea și toată puterea lui de muncă — tot elanul lui tineresc.

Crescut în spiritul cavaleristic, căruia se integră în scurt timp, la sfârșitul celor 2 ani de școală militară se afla în vârful piramidei pe care o predomina cu nobleța caracterului său ales, vioiciunea judecății sale și pe care avea să o conducă în totdeauna.

Trimis în Franța pentru a-și desăvârși cunoștințele profesionale, la Școala Militară din St. Cyr, a avut prilejul să dovedească — odată mai mult — pregătirea sa temeinică.

Intors în țară a fost repartizat, odată cu primirea celei dintâi trese, Regimentului de Gardă Călare.

Sunt primii pași ai carierei pe care o începe atât de frumos.

Primii pași parcurși cu elasticitatea și siguranța unui vechi călăreț, lipsiți de șovăielile inerente debutului și care făcură în scurt timp din ofițerul cel mai tânăr, subalternul cel mai apreciat, iubit și căutat, a fost pentru el cea dintâi satisfacție adevărată, a fost răsplata eforturilor lui nepregetate și un imbold pentru înainte.

22 Iunie 1942... sunetul trompetei ce vestea ceasul sfânt, îl găsește la datorie, în fruntea plotonului său drag, la marginea Prutului, pe care-l trecu odată cu primele raze de soare.

Inainte, pe pământurile scumpei Basarabii, mereu înainte, mânat de impuls lăuntric, spre un orizont mai larg și mai frumos.

Galopul său fu înfrânt pentru o clipă.

Inamicul țintise destul de bine dar ținta aleasă era mult prea frumoasă, iar sacrificiul ar fi fost mult prea mare.

Sublocotenentul Gheorghiu și-a dăruit — și de această dată nepregetat — o parte din sângele său.

Silit de rană să se înapoieze la regiment, reîncepu lucrul cu o putere mereu sporită, pentru educarea și instruirea tinerilor pe care avea să-i conducă din nou pe câmpul de bătaie.

La 20 August 1942 el cade fulgerător pe câmpul datoriei, sub ploaia schijelor unei grenade, în fruntea plotonului său.

De astă dată ținta fusese lovită în plin.

Camarazii din Regimentul de Gardă Călare au pierdut pe cel mai bun dintre ei; promoția 38-a și-a pierdut șeful.

Locotenentul de cavalerie Ioan Gheorghiu nu mai este.

Camarazii cari l-au purtat pe brațe, îl vor avea veșnic în amintirea lor ca simbol al credinței de prieten, al datoriei și conștiinței de ostaș.

Dumnezeu să odihnească sufletul său mare.

Locot. Dan Bălășescu
Regimentul de Gardă Călare

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

92. Opincile; 93. Drumul; 94. Drumul; 95. Norolul; 96. Groapa; 97. Când intră în apă; 98. Capul; 99. Gâtul sticlei; 100. De râs; 101. Cu degetul; 102. Ciorapul și piciorul; 103. Ciorapul, piciorul și gheata; 104. Călcâele; 105. Capul; 106. Limba; 107. Sfredelul; 108. Lacrima; 109. Nasul. 110. In frigare; 111. Când punem în vârful lui o oală; 112. Pieptenele; 113. Mulsul vacii; 114. Capul;

115. Sub o muchie este o râpă.

*

116. Intr'o casă
Două șiruri de cai albi
Și numai o iapă roșie.

*

117. Mic sînt, subțire sînt, toată lumea o îmbrac.

*

118. Pasăre cu coadă lungă, lungă și subțire.

*

119. In jurul busteanului, nuntașii bei îmbătați joacă.

*

120. Zece frați îngemănați într'o groapă îngropați.

*

121. Care-i mama, care copii naște și copii mănâncă.

*

122. Un arbore mare, frunzele le are, albe de o parte, negre de cealaltă parte.

*

123. Pe un pom sunt patru cuiburi, fiecare cuib cu trei ouă.

*

124. Se împiedică și împiedicându-se, mai încolo sare până ajunge în mare.

*

125. In buturugă uscată, doarme cățea turbată.

*

126. Am un arap negru ca catranul, dacă-l bagi în gură-i dulce ca mierea.

*

127. Un biet moșneag cu țepușe încărcat.

*

128. Cocoș lung și mereu lungește, fuge și îndărăt nu se uită.

*

129. In pădure crescui, în pădure mă jupuii și acasă cum mă aduseră zdracu-zdruc mă făcură.

*

130. O cutie, cutișoară cu mărgele roșii plină.

*

131. Valea, valea mă duceam, potârnichi prindeam aripile i le mâncam, corpul tot t-l aruncam.

*

132. Ce trece prin apă și nu se udă.

*

133. Ce n'are mătușa înainte?

*

134. Ce-i mic cât oul și poate cât boul?

*

135. Patru umblă, patru stau, două se bat, jos nu cad.

*

136. Un cuțit plin cu furnici.

*

137. Un arap cu gâtul lung.

*

138. N'a apucat-o noaptea, ziua a apărut; a apărut cu ziua, n'a apucat-o noaptea.

*

139. Un băet, băețel, tot mereu cu mâinile în buzunar stă.

*

140. Un om cu tingire în cap.

*

141. Cuib de ciocârlie în mijlocul plaiului.

*

142. Deși nu-i însărcinată, e încinsă cu nouă încingători.

*

143. Aparență țigănească, renume împărătesc.

UN PRECURSOR AL NAȚIONALISMULUI: DINICU GOLESCU

De obiceiu, în cercetările asupra naționalismului, se ia ca dată de plecare anul 1840. Atunci apar ideologii naționalismului român. Cu toate acestea aflăm și alți cugetători, înainte de 1840, încălziți de iubirea pentru neam. Locul de frunte al precursorilor, desigur că i se cuvine cunoscutului boier Dinicu Golescu.

Inceputul veacului al XIX-lea a fost pentru noi o piatră de hotar. Este vremea când reușim a ne desbăra de copleșitoarele influențe răsăritene. O nouă viață plină de tinerețe, farmec, entuziasm și idei occidentale se întinde peste suflarea românească. Mișcarea se datorește boierilor. Dinicu Golescu se află printre ei, fiind înzestrat cu o puternică iubire de neam, cu mult simț și dornic de a cunoaște cât mai multe țări, oameni și moravuri.

Din această curiozitate întreprinde o călătorie în Apus și, tot ce a văzut, gândit și simțit, a crezut că e bine să aducă la cunoștința conaționalilor săi prin *Insemnare a călătoriei mele în anul 1824, 1825, 1826.* Literatura românească a notelor de drum e săracă. Mulți călătoresc, dar puțini își publică impresiile. Dinicu Golescu împărtășește ce a văzut cu multă ușurință în scris. Din ele prindem pe autor în trei ipostaze.

In prima, lucrul nu tocmai obicinuit pe acea vreme, autorul ni se înfățișează ca un mare patriot. Cu gândul la neam își începe opera: „De este slobod aceluia ce umblând prin casele altora, să vază și să gândească la a sa, slobod a fost și mie în toată călătoria, ce se cuprinde în această cărticică să gândesc nu la casa, ci la Patria mea, la care cine nu gândește, nici face pentru dânsa orice bine, poate n'are nici casă, și de are, o lasă".

Peste tot locul întâlnim iubirea de țară, entuziasm și încredere în viitorul patriei. Când vede ceva nou, admiră nu numai pentru mulțumirea sa personală, ci gândul îi zboară spre nația sa „căci vorbesc pentru folosul Patriei mele, pentru deșteptarea, pentru luminarea, pentru înfrumusețarea, și în scurt, pentru fericirea ei".

Pentru Dinicu Golescu, patria e cel mai scump lucru după lume. Viața nu-și are rost fără o țară care nu progresează, iar cetățeanul nu poate trăi, nu-și poate găsi mulțumirea decât în patria sa: „Pentru această dar Patrie trebue să ne sârguim căci toată nenorocirea și toată slava cea adevărată a unui bun patriot, aceasta este".

Dar Golescu ne mai dă încă o lecție. Călătorești nu numai ca să-ți desfătezi privirea și sufletul. Umbli prin țări străine și spre a învăța în legătură cu meseria ce o ai. Un Român, înainte de a fi altceva, e agricultor, căci Țara Românească trăește și progresează numai prin agricultură. Dela un capăt până la altul al cărții, Golescu presară admirația sa pentru agricultura din țările străine pe unde a trecut. Aflăm cum pământul pietros este îngrășat cu gunoi, că fiecare țăran își are plugul său de fier, că porumbul și grâul cresc mai bine decât la noi, că țăranul are grajduri mari și frumoase pentru vitele sale. Alături de admirația pentru un tablou frumos, pentru un monument sau o mare bibliotecă, el nu uită că e agricultor și e plin de bucurie când vede arătura bine făcută.

Dinicu Golescu însă, în notele sale, ni se înfățișează ca un mare reformator social. Iubindu-și țara, niciodată nu se simte umilit de origina sa, sufletul său e plin de jale aflându-și neamul atât de înapoiat față de altele. Jalea sa este însă optimistă. El crede în viitorul țării și, pentru acest viitor, Golescu enumără mijloacele de salvare.

Mai întâi dorește o egalare a Românilor. Greul Țării să-l ducă toți, după averea pe care o au, „iar nu cel mare și bogat cu nimic, căci ocolește puterea, și cel mic și sărac să dea tot, orice are, fără de a mai rămânea și pe seama lui ca unul ce el a muncit, și așa în veci să muncească, necontenit să dea, și lui nimic să nu-i rămâe".

Să se înlăture nedreptatea, adică unii să aibă și puterea și mărirea și bogăția. De aici a venit învrăjbirea între noi și e singura cauză „ce stă împotriva unirii, împotriva frății, împotriva tuturor celor bune cugetate". Să dăm la o parte nedreptatea, lingușirile, umilința celor ce muncesc, ifosele puterii „și să ne îmbrăcăm cu haina milostivirii, a unirii și a virtuții, hotărînd fiecare să slujească patrii, după cum slujesc în toată Europa".

Să gonim luxul, adică toate felurimile de cheltueli de prisos, care ne-au sărăcit și ne-au împiedecat să ne apropiem de țările Apusului. Cu banii economisiți să ne trimetem copiii în străinătate, „cu vrerea, aceia să învețe pe alții în Patria noastră".

Să dăm cultură tuturor, căci prin știință de carte ne putem schimba sufletul și ne vom întări spre binele Patriei.

Dar toată atenția trebue să o îndreptăm spre țăran. L-am umilit, l-am sărăcit și ne-am bătut joc de el, de aceia a ajuns „întru așa stare, încât intrând cineva într'acele locuri, unde se numesc sate, nu va vedea nici casă, nici gard împrejurul casii, nici car, nici bou, nici vacă, nici oaie, nici pasăre, nici pătul cu semănăturile omului pentru hrana familiei, și în scurt nimica; ci numai niște odăi în pământ, ce le zice bordele, unde intrând cineva, nu are a vedea alt, decât o gaură numai în pământ, în cât poate încăpea cu nevasta și copiii împrejurul vetrii, și un coș de nuiele scos afară din fața pământului și lipit cu balegă. Și după sobă, încă o altă gaură, prin care el să scape fugind, cum va simți că au venit cineva la ușă-i; căci știe că nu poate fi alt decât un trimis spre împlinire de bani".

Schimbând pe boier, dând școli, aducând preot cult și cu viața curată spre a folosi și da pildă, introNând dreptatea și libertatea, iată mijloacele pe care le propune Dinicu Golescu pentru salvarea țăranului.

Dar Țara suferă fiindcă nu există ordine și vrednicie în toate muncile noastre. Numai dacă „oamenii sunt vrednici, și toți în toate lucrurile lor temeinici și regulați" putem ajunge și chiar întrece alte popoare.

O altă pildă de progres o află el și în negoț. In țări străine, neguțătorii sun bogați, muncitori și nu râvnesc la luxul și desfrâul altor clase sociale. Oare nu e bine ca alături de priceperea boierilor, la curățenia clerului și de munca norodului să ridicăm și clasa neguțătorilor, prin mijlocul cărora țara noastră prospera? Noi însă nu ne gândim să armonizăm aceste patru clase sociale, ci le lăsăm în dușmănie. Disprețuim negoțul și încurajăm luxul. Iată dece neamul sărăcește. Căci „marea pagubă este când o țară în veci cumpără toate lucrurile de prin alte țări și acele nu cumpără nici un lucru fabricat dintr'acesta". In viața Statului, pe lângă armonia dintre clase, pe lângă țăranul înstărit, pe lângă școală, aflăm și un alt element de mare însemnătate. Este limba națională. Vorbind în numele „mândriei naționale", Golescu proclamă principiul introducerii limbii românești în orice acțiune de Stat sau particulară.

Planul de ridicarea Țării, Golescu îl scoate din cele ce a văzut în alte țări, căutând să acomodeze nevoile neamului la tot ce e bun și a dat roade și aiurea. Veșnic îl aflăm pe pământ, nici decum nu plutește în nori, așa cum se întâmplă cu unii doctrinari. Nu se rușinează de înapoierea neamului său, fiindcă el crede în virtuțile românești și e sigur de schimbare. Este un realist în măsurile pe care le recomandă și are un puternic spirit de observație în aflarea și a celor mai amănunțite lucruri. Este, în acelaș timp, și un idealist, chiar un visător. Sufletul său nu e capabil de ură, e iertător, fiindcă așa îi stă bine creștinului. Cred că nu e exagerare când afirm că Dinicu Golescu, în afară de Tudor Vladimirescu, e cel mai de seamă Român din epoca sa. Gândind ca și el, acum o sută și mai bine de ani, dorim binele și fericirea neamului nostru, cu aceeași certitudine de care a fost capabil sufletul său: „căci nădejdea este nedespărțită de tot omul ce se află încă pe pământ, această nădejde având și eu, mă bucur nădăjduind, că negreșit va veni vreme întru care Patria mea, nu zic, în puțini ani, să se asemuiască întocmai cu orașele ce am văzut, ci măcar pasul cel dintâi să se facă, ce aduce toate noroadele spre fericire, carele pas este unul și numai unirea spre folosul obștii, ce de multe ori am cuvântat".

Barbu Theodoru

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Materia

Lumina, culorile, dimensiunile, sunetele, zgomotele, parfumurile, gusturile, calitățile aparente ale corpurilor, etc..., nu sunt decât niște forme. Aceste forme vor pătrunde în cugetare prin nas și prin gură, înfățișându-ne niște aparențe, iar nu însăși esența lucrurilor. **Spiritul omenesc nu poate prinde realitatea și, prin urmare, universul e pentru el un ce neînțeles.**

Nici materia nu e aceea ce credeți. Nu există nimic absolut solid. Și corpul unui om, ca și o bucată de fier sau de argint, sunt așa de puțin solide ca și aerul. Toate sunt formate din atomi, care nu se ating, și care sunt veșnic în mișcare. Pământul, atom al cerului, aleargă în spațiu cu o repeziciune de 643.000 de leghe pe zi; în raport cu dimensiunile sale însă, fiecare atom din corpul unui om aleargă cu o repeziciune și mai mare. Dacă privirile unei ființe pământești ar fi desăvârșite, când s'ar uita la o piatră, n'ar vedea-o, pentru că ar străbate prin ea.

Cum se numeau birurile înainte

Inainte de a fi o Țară Românească sau o Țară a Moldovei, erau moșii și moșieri, dar moșii mici și moșieri țărani. Domnii schimbară această stare de lucruri de frățească sărăcie, dăruind dregătorilor, boierilor, pământuri pustii, pământuri fără stăpâni, de care erau destule, și pământuri confiscate. Aceste pământuri ajungeau prin danie, urice, adică erau de acum înainte scutite, ca și pământurile mănăstirești. De aici nu se lua gloabă sau mendă, nici pripas pentru vitele rătăcite, nici șugubină pe cei cu păcate, nici sulgiu sau iliș, pentru vitele tăiate, nici dijme pe oi, pe mascuri, nici darea pe vii, vinăriciul, nici cobilăritul sau chilele pe recoltă, nici dajdea pe produsul pescuitului. Ureadnicii, dregătorii, deșugubinarii n'aveau ce căuta aici; birarii singuri își ridicau birul sau îl primeau din mâna pârcălabilor sau vornicilor boierești.

Cugetări

Vai de cel care scrie ca să dovedească numai că poate scrie! Și mai ales de acel care scrie ca să-și dovedească din aceasta.

*

Sunt oameni care vorbesc tocmai pentrucă nu pot gândi și și-l urit astfel.

*

Mai înțelept te-ai face cu gândurile care zboară într'un singur loc decât cu vorbele ce răsună în toată lumea.

*

In adâncul tăcut al sufletului zace aurul. Cine-l are, nu ți-l dă numai fiindcă ai trecut pe lângă dânsul.

SOCOTELI DE PETRECERE

RĂSPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMĂRUL PRECEDENT

39) Cele două cifre sunt 1 și 7 căci 7×1=7. 40) Sunt 5 și 7:
41. Se întâlnesc după 420 zile;
42. Nu de 12 ci de 11 ori E;
43. 35/70+148/296=1. Ambele fac ½, în total 1;
44. Cine reușește să-și asigure numărul 45 câștigă. Poate apoi să spună 56, 67, 78, 89, căci celălalt jucător nu poate spune mai mult de 9. Chiar dacă spune mereu 1, tot câștigă;
45. Se adună 1 2 3 4 / 8 7 6 5 / 9 9 9 9
46. Considerăm 45 ca sumă a cifrelor 1—9, adică;
1+2+3+4+5+6+7+8+9=45
O scriem pe dos:
dela 9 până la 1; dedesubt așezăm formula dela 1 până la 9 așa că scăzându-le una din alta, rezultatele ne dau suma de 45, adică
8+6+4+1+9+7+5+3+2=45
47. Nimeni n'o să creadă, 12 oameni pot schimba locul de 479.011.600 ori;
48. Șoferul are 36, copilul 12. Acum opt ani șoferul avea 32 ani și copilul 8;
49. (6×6)—6=30
(5×5)+5=30
33+3=36

0.	391			
				391
399	382		398	389
367	389	385	388	378
377	386	383	375	393
395	380	395	392	391
381	381	391	385	397
400	382	397	386	396
395		391	387	
		392		

50. Aceasta-i o problemă din 1938. Avem 5 coloane a 7 numere. Mutați coloanele în sus sau în jos astfel ca să avem cinci râduri de câte cinci numere unul lângă altul cari să dea, fiecare rând 1938. Tăiați apoi din fiecare coloană cele 2 numere de prisos și fiecare coloană trebue să dea, vertical, tot 1938.

*

51. Mai mulți prieteni voiau să facă o excursiune. Unul însă nu voi să ia partea lui de bani pentru cheltuiala comună. Atunci Moș Glumici îi făcu următoarea propunere: — „Eu îți dublez suma pe o ai la d-ta. D-ta dai partea d-tale de 8 poli și ce-ți rămâne, eu îți dublez iar, cu condiția ca d-ta să dai iar 8 poli, și așa mai departe. Amicul s'a lăsat convins, socotind că nu dă nimic din banii lui, dar văzu curând că nu mai are nici un pol.
Cum se poate așa ceva?

*

52. Un om numărând zi și noapte, fără întrerupere, poate să numere un bilion?
Spuneți cât ar dura, cu aproximație, numărătoarea?

*

53. Cică niște gâște erau la păscut; una mergea înainte a două, alta între două și alta după două gâște.
Câte gâște erau cu totul.

*

54. Intr'o cameră pătrată s'au strecurat niște șoareci. In fiecare colț era un șoarece, iar fiecare șoarece din colț avea în fața sa trei șoreci, câți erau cu toții.

*

55. Pe o foaie de hârtie se scrie următoarea socoteală: 123—45—67+89=100. Avem adică cifrele 1,2,3,4,5,6,7,8,9 utilizate în ordine și exploatate cu ajutorul semnelor astfel ca să dea totalul 100.
Cine poate ca să dea în aceleași condițiuni altă soluție?

*

56. Cineva l-a întrebat pe Moș Cutare dacă mai are frați. Și el a răspuns: — „Am avut un frate vitreg dar a murit acum 125 de ani".
Cum el nu are decât 75, toți au crezut că e o glumă. Dar nu-i.
Cum se explică?

*

57. — Puteți îndoi o coală de hârtie de 50 de ori? Și cât de mare trebue să fie coala?
Nu vă grăbiți ci încercați întâi cu o foaie de hârtie de mătase.

LUPTELE DE STRADĂ LA STALINGRAD

Se năruie încă o cetate a întunericului

de serg T. R. SMEU DUMITRU, Reporter de război

Bătălia Stalingradului, începută la sfârşitul lui Iulie prin trecerea Donului de către trupele române şi germane pe la Zymljanskaja, a intrat în faza finală, prin intrarea trupelor germane în oraş.

Incercările ruşilor de a împiedica ocuparea acestui mare centru industrial, prin puternicile fortificaţii cari se întind pe o rază de o sută de kilometri în jurul oraşului, au încetinit operaţiile, dar n'au putut opri înaintarea trupelor noastre.

La 27 Iulie primele unităţi române trec Donul pe ambarcaţiuni sub violent bombardament inamic de artilerie şi aviaţie. In primele zile ale lui August diviziile române reiau ofensiva spre a lărgi capul de pod dela Zymljanskaja şi a scoate pe inamic din prima linie fortificată. Deşi rezistenţa lor este foarte puternică, fiind bine întăriţi în cazemate, protejaţi de câmpuri de mine, deşi aviaţia lor este destul de activă, unităţile române reuşesc să lărgească acest cap de pod, să urmărească pe inamic, străpungându-i poziţiile, ajungând, până la 7 August, pe o linie care duce din faţa comunei Tebektenerovo până la gara Abganerovo. In plină stepă calmucă, pe călduri înăbuşitoare, prin furtuni de praf şi de nisip, trupele române, puternic atacate de numeroase divizii ruseşti şi de regimente de cadeţi, rezistă eroic zile dearândul pe poziţiile lor, cauzând inamicului pierderi grele.

La 29 August trupele noastre trec la contra-atac, sprijinite de aviaţia germană de luptă şi în legătură cu armata blindată germană. Atacul început în zorii zilei a surprins complet pe inamic. După ce aviaţia a executat un puternic bombardament asupra regiunii Tebektenerovo unde ruşii dispuneau de organizaţiuni risipite şi bine camuflate, corpul blindat german atacă, rupând poziţia inamicului. Lupta este extrem de înverşunată. Ascunşi în gropile lor, ruşii nu cedează nici când sunt încercuiţi şi trebue să fie scoşi din gropile lor de tancuri, cu grenade, mulţi rămânând totuşi ascunşi în urmă, trăgând din spate în grenadierii de tancuri şi în infanteria română care, profitând de înaintarea carelor de luptă, cucereşte satul Tebektenerovo, puternic fortificat, înaintând până la creastă şi ocupând cota 164.

A doua linie fortificată rusă era străpunsă şi unităţile noastre ocupă în zilele următoare, după lupte grele, satele fortificate Dubowyj, Ovrag şi Petschanka. In acest timp, unităţile blindate germane care atacau Stalingradul pe la Nord, au reuşit să pătrundă în sistemul de apărare al oraşului, începând curăţirea lui.

Rezistenţa disperată a bolşevicilor arată importanţa pe care o prezintă pentru ei acest oraş, dar sforţările lor sunt zadarnice, căci înaintarea germană şi română este implacabilă.

Ne îndreptăm spre oraş cu trupele germane. Şoselele cari duc spre Stalingrad sunt pline de coloane nesfârşite de aprovizionare, de artilerie şi de trupe. Un nor gros de fum, care se zăreşte dela zeci de kilometri, învăluie oraşul care arde. Cu cât ne apropiem, se aude tot mai tare tunetul neîntrerupt al artileriei.

Dealungul drumului trec fără încetare familii întregi, înapoindu-se la vetrele pe cari le-au părăsit. Sunt bătrâni, femei şi copii, gârboviţi de poverile pe cari le poartă în spate, sau împingând cu greu cărucioare cu două roate, pe cari sunt îngrămădite sdrenţe şi lucruri casnice, toată mizeria în care se sbat de atâţia ani.

Aviaţia rusă încearcă să atace coloanele, dar apărarea antiaeriană şi aviaţia de vânătoare germane sunt foarte active şi deasupra noastră se desfăşoară mereu lupte aeriene. Avioanele ruseşti

sunt doborâte în flăcări sau silite să arunce bombele în câmp şi să fugă fără să poată face vre-o ispravă. Pătrundem în oraş urmând calea ferată care duce la gara centrală.

In centrul oraşului, lupta este aprigă. Ruşii trag cu artileria de dincolo de Volga, germanii trag în cartierele cari mai rezistă. La început nu ştim cine trage, căci pe deasupra noastră şuieră obuzele în toate părţile şi exploziile lor ne asurzesc. Dar pe încetul ne obişnuim cu infernul ăsta şi înaintăm fără teamă.

Suntem la periferia oraşului, pe deal. Aci toate casele sunt de lemn. Nu vedem decât o parte din Stalingrad, care cu toate fabricile şi suburbiile lui se întinde pe o lungime de 21 km. dealungul Volgei. In vale se vede oraşul din care răsar mai înalte o biserică transformată în uzină, gara centrală şi, dominând toate, un siloz în care bolşevicii rezistă încă. Mai în fund e Volga, cu plajele de nisip, apoi alte braţe ale fluviului şi păduri cari se întind până la orizont.

Aproape întreg oraşul e transformat în ruine. Indelungatele bombardamente ale aviaţiei germane, distrugerile organizate ale bolşevicilor şi incendiile au ras cartiere întregi de pe faţa pământului. Fabricele înalţă spre cer ziduri schiloade şi înegrite de fum. Iar din casele de lemn, pe străzi întregi, n'au mai rămas în picioare decât sobele cu coşurile lor de cărămidă, cari se înşiră dealungul străzilor, ca ruinile templelor din cetăţi antice.

Femei, bătrâni şi copii, aceleaşi fiinţe zdrenţuite şi speriate, din toate oraşele şi târgurile Rusiei, au ieşit din gropile sau din vizuinile săpate în fundul râpelor şi umblă de colo până colo, nepăsători, scotocind printre dărâmături şi printre ruinele fumegânde să mai adune câte ceva din avutul lor irosit. Copii în zdrenţe rătăcesc în grupuri. Un câine urlă a pustiu.

Lăsăm în stânga cimitirul evreesc şi coborâm spre centrul oraşului. Mitralierele se aud din apropiere şi gloanţele piue deasupra capetelor noastre. Trecem, pe sub un pod, o linie de tramvai. In urma noastră cade un proectil greu, spărgându-se cu un zgomot asurzitor. Dar nu e nici un pericol. După obiceiul lor, ruşii au mai tras încă vre-o cinci lovituri în acelaş loc, apoi şi-au schimbat direcţia peste deal, probabil în alt loc viran.

Pe măsură ce ne apropiem de centru, întâlnim posturi de mitraliere germane şi tunuri mari antitanc, pe şenile, cari străjuesc la încrucişerile străzilor. Aci clădirile sunt mari din cărămidă şi beton, toate după acelaş tip, imense cazărmi, fără nici o variaţie, fără nici o estetică. Peste tot cazemate şi adăposturi.

Strada se vede dreaptă şi pustie înaintea noastră, dar un ofiţer german ne spune că la a treia casă sunt ruşii, aşa încât ne oprim. Nu văd nici un obstacol material înaintea mea, dar acolo, la câţiva zeci de metri e o graniţă nevăzută, altă lume, alte credinţe. Ni se pare atât de ciudată această oprelişte, dar nu putem trece peste ea căci cum scoatem capul după colţ, gloanţele încep să piue pela urechi.

Când se înoptează, poposim în împrejurimile oraşului. Luptele continuă. Paraşutele luminoase, ca nişte luceferi efemeri răsar pe bolta înstelată... reflectoarele în spre cer uriaşe tentacule fosforescente... mărgelele roşii sau albe ale trasoarelor antiaeriene se înşiră urcând pe fire nevăzute, iar exploziile şi incendiile din oraş proectează pe cer lumini roşiatice.

Aci, pe malurile marelui fluviu care desparte două continente, întunericul de lumină, se năruie încă o cetate a comunismului sub loviturile trupelor germane şi române biruitoare.

A CĂZUT UN CĂLĂREŢ:

COLONELUL CRISTU CANTUNIAR

Da, într'adevăr, a fost Roşior până în ultima clipă a vieţii, până în cea mai tăinuită fibră a sufletului... Virtuţile de bravură şi de jertfă pe care le nutreşte într'un ostaş aspra şi mândra tovărăşie a calului — pasiunea riscului şi neastâmpărul aventurii isbânditoare, — toate aceste daruri îşi aflaseră în fostul meu comandant de escadron o cuceritoare întrupare. Rareori au înflorit tradiţiile de îndrăsneală şi de avânt ale armei noastre, atât de splendid ca în făptura atât de fragilă şi totuşi clocotitoare de atâta viaţă a acestui soldat.

Pentru aceia dintre noi cari au îmbrăcat uniforma în zilele de restrişte ale celuilalt război, — comandanţi ca acesta au împlinit un nelămurit miracol: dacă astăzi, când începe să se încărunţească tâmplele, mărturisim că amintirile vieţii ostăşeşti domină în sufletele noastre pe cele din adolescenţă, eclipsând chiar imaginile cu mult mai feerice ale copilăriei, — aceasta se datoreşte unui şef cu suflet de camarad, cum a fost colonelul Cristu Cantuniari. Maturitatea noastră s'a înăsprit de-atunci şi ochii noştri n'ar mai fi în stare să verse lacrimi nici la îngroparea fraţilor, nici la înmormântarea prietenilor: dar este destul ca printre fronturile de frunţi descoperite ale unei uliţe să treacă în cadenţată legănare un drapel tricolor, pentruca ochii aceştia să bată din gene, umezite de aceeaşi emoţie ca şi aceea care ne năvăleşte pleoapele în clipa când încercăm să scriem aceste rânduri...

...Inchid o clipă ochii, şi îl revăd galopând în fruntea escadronului pe câmpia fără pată de umbră... Svelt şi mlădios în şea, — pe roibul acela înalt ce părea ivit dintr'un basm, — părea miruit cu semnele celor ursiţi să conducă la şarje puhoiul roibilor cu scântei în copite. Era căpitanul Cantuniar: emanau dintr'însul misterioase efluvii de simpatie depăşite încă de o precoce *autoritate*. Blând şi totuşi dominator, — era sortit să comande: chiar atunci când te cuprindea frăţeşte de umeri, — cu gestul acela de afecţiune care-i era atât de familiar, — simţeai în privirile lui zâmbitoare nobleţa fiinţelor predestinate să poruncească şi să fie ascultat.

Avea ceva amarnic, totuşi, zâmbetul acela: fiindcă acelaş negrăit decret care-i hărăzise un destin de şef, îi decernase şi o osândă de istovitoare suferinţă. Il văd pe căpitanul meu, — în dimineaţa aceea când pentru întâia oară nu ne-a venit la escadron, — îl văd astfel cum l-am aflat în camera unde-şi ascundea suferinţa: durerea atroce a bolii îi tortura chipul îmbujorat de febră, — dar profilul acela atât de pur sculptat svârlea durerii acelaş surâs de sfidare. Ostaşul acesta disciplinat rămânea un stoic răsvrătit împotriva durerii; nu se lăsa încovoiat de suferinţă căpitanul meu, — ofiţerul adorat de soldaţi, flexibil ca o trestie în galopul roibului desprins par'că dintr'o poveste...

A murit în galop, cu adevărat... Căci s'a înverşunat să-şi gonească fără îndurare peste zările câmpului de onoare, până spre poienile şi parângurile Caucazului, trupul acela firav asupra căruia nu consimţea să recunoască suferinţei şi morţii nici un drept. Moartea aceasta, — ai fi crezut, — nu putea fi pentru un asemenea corp decât o chestiune de zile... Dar ca în acele întreceri ale fugarilor înviforaţi de sborul coamelor, — se pornise între această moarte şi colonelul Cantuniar o patetică luptă de viteză. Comandantul care dăruise atâtor promoţii de elevi lumina meşteşugului de luptă, îşi poruncise sie-şi acum să dovedească aceloraşi elevi, că ideile şi credinţele nu trebuesc numai gândite sau destăinuite, ci şi trăite. Luând comandă de divizie în faţa inamicului, rănitul dela Oituz rămânea credincios faţă de el — însuşi: era ultima strofă a unui destin, — ultima pagină dintr'o existenţă de iniţiere eroică.

Şi a ieşit înfrântă moartea, din această dramatică trântă: fiindcă, iată, colonelul Cristu Cantuniar respiră şi există astăzi cu mult mai intens decât în zilele când existenţa lui nu-şi aflase încă în jertfă o încununare şi un suprem înţeles... Cine va mărturisi vreodată cât din sufletul şi din pulsul lui stăruia încă să palpite în inimile acelor admirabili căpitani din Regimentul 9 Roşiori, căzuţi deunăzi în faţa Temriukului?... Era şi acolo prezent acela care, trecând cu ani în urmă prin mândra unitate, lăsase ostaşilor din Escadronul II puţin din fiinţa lui atât de cuceritoare.

...Imi revăd escadronul, în dimineaţa când ni s'a vestit că ne-a fost strămutat comandantul la altă însărcinare. Toate graiurile au amuţit; nu se mai aude decât ţăcănitul ţesalelor ce-şi scutură ţărâna lor sură la marginea stănoagelor... Ceva s'a înnodat în pieptul fiecăruia dintre noi, — soldat, gradat sau ofiţer, — şi apăsarea rămâne multă vreme acolo... Şi în tăcerea aceasta a unor oameni în toată firea cărora năvala lacrimilor le sugrumă glasul, — apare zâmbitor pentru ultima oară pe linia grajdului căpitanul Cantuniar, cu nelipsita lui cravaşă în mâna stângă...

Nu s'a putut stinge sufletul unui animator care desluşise atât de bine cum se pătrunde peste secretele şi zăvoarele sufletelor. Cu cât va trece vremea, dimpotrivă, trupul acela încercat de durere îşi va regăsi mai vibrantă viaţa de care a fost prematur spoliat. Căci drumul străbătut de colonelul Cantuniar întru întâmpinarea morţii a fost o ultimă şi cutezătoare protestare, împlinirea unui destin de apostolat care-şi dorea desăvârşirea în bravură. Se vroia prezent chiar acolo, sub grindina de schije, — în cumplita partidă pe care graiul lui inspirat o limpezise de atâtea ori, dela înălţimea catedrei. Coborând estrada profesorului, acest admirabil mânuitor de suflete pornea să urce spre nevăzuta estradă a eroilor.

A ales primejdia şi osteneala din năvalnică vocaţie, — aşa cum cei zămisliţi lângă ţărmuri aleg destinul largului. Nu l-au intimidat ravagiile insomniilor, — se simţea păzit de o vrăjită armură, acest ascet pentru care oştirea fusese un sanctuar, în care se pătrunde ca la altar... A căzut din galop, într'adevăr. Mantaua lui mai flutură încă la orizont, — se pierde par'că în depărtare silueta aceea armonioasă, dar vocea lui ne rămâne necontenit prezentă. Ea spune că nobleţa fiinţei umane se măsoară în după văpaia flacării care arde într'un suflet: şi mai adaogă ea că nimic nu depăşeşte frumuseţea unui asemenea destin de soldat, mistuit de sacra lui vocaţie. A fost vocaţia şi misiunea colonelului Cantuniar, — comandantul cu suflet tânăr de călăreţ, — şeful care de dincolo de graniţa nefiinţei şopteşte şi astăzi pentru foştii săi camarazi şi elevi:

— Sunt suflet în sufletul vostru...

Slt. rez. Ion Dimitrescu

ULTIMELE ȘTIRI

D. Willkie și al doilea front

D. Wilkie, trimisul special al președintelui Roosevelt, a dat următorul răspuns brutal ziariștilor din Ciung-King cari îl întrebau despre posibilitatea creiării unui al doilea front în Asia.

„Nu vreau să mai aud vorbindu-se de creiarea unui al doilea front, nici aici, nici în altă parte".

Poziția Elveției față de actualul conflict

La Târgul de Mostre din Lugano, consilierul general d. Pilet a definit poziția Elveției, în raport cu actualul război.

Consilierul a declarat că Elveția voește să-și păstreze independența menținându-se în afara conflictului actual. Pentru a-și justifica neutralitatea ei, Elveția trebue să observe o adevărată imparțialitate și o completă înțelegere a situației.

Sovietele nu mai au medicamente și material sanitar

Agenția de presă „Reuter" anunță din Londra că ambasadorul sovietic Maiski a declarat cu prilejul unei reprezentații dată în folosul fondului de ajutor bolșevic că pierderile sovietice zilnice sunt între 6—7000 oameni. Ambasadorul a spus textual: „Noi luptăm greu. Avem pierderi mari. Avem, mai ales, nevoie de medicamente și material sanitar în mari cantități".

Britanicii se folosesc de metode neomenoase față de indieni

Ziarul NEW YORK TIMES scrie că metodele folosite de autoritățile britanice față de indieni sunt „neomenoase".

Ziarul se ridică mai ales împotriva faptului că indienii, „cu prilejul marilor lor adunări care incomodează autoritățile engleze", sunt masacrați cu mitralierele din avioane.

Asemenea măsuri — constată ziarul — nu vor putea niciodată să aducă o schimbare a atitudinei indienilor. După cât se pare, este acum prea târziu pentru a se mai putea ajunge în India la o împăciuire așa cum o doresc aliații.

Accident de cale ferată în Egipt

Se anunță din Cairo că pe linia Bel. el Luk-Helnam, s'a produs un grav accident de cale ferată, datorit unui act de sabotaj. Sunt 9 morți și 32 răniți.

Situația în mediterană văzută de un ofițer diplomatic britanic

Comandorul Anthony Gomin, atașatul naval al Angliei la Washington a făcut ziariștilor americani următoarea declarație:

„Experiența a dovedit că pentru a escorta un convoi destinat să aprovizioneze insula Malta este nevoe cam de 50 de vase de război. Dintre ele, cel puțin patru trebue să fie purtătoare de avioane, căci orice încercare de a străbate Mediterana dă loc la o bătălie aero navală care durează patru sau cinci zile și în care italienii sunt în măsură să folosească forțe aeriene și navale considerabile".

Comandorul Gomin a adăugat că vedetele rapide italiene sunt deosebit de primejdioase.

Uniunea Sovietelor, cel mai mare dușman al creștinismului

Ziarul catolic Alcazar scriind în legătură cu ultima declarație a arhiepiscopului de Conterbury, care pretinde că bolșevismul este „idealul libertății religioase" — spune între altele:

„Uniunea Sovietelor este și va rămâne cel mai mare dușman al creștinismului".

„Prin această declarație — continuă ziarul — arhiepiscopul de Canterbury calcă pe urmele predecesorului său, care pe vremea războiului civil din Spania voia să facă lumea să creadă că spaniolii roșii nu profanau bisericile și nu ucideau bestial pe călugări și călugărițe.

Este un fapt indiscutabil că, în vremea dominației lui Stalin, otrava bolșevică a distrus orice sentiment creștin în majoritatea poporului rus. Cei cari nu recunosc pe Stalin și pe funcționarii din GPU ca singurii lor Dumnezei, aceia sunt excluși dela distribuirea alimentelor, sunt persecutați și omorîți.

Prin declarația că „bolșevismul este idealul libertății religioase", arhiepiscopul de Canterbury — încheie ziarul — apare în fața întregei creștinătăți ca unul dintre cei mai infami mincinoși din istoria universală.

Sosirea în Capitală a directorului general al c. f. turce

Sâmbătă 3 Oct., a sosit în Capitală venind dela Berlin, ca invitat al direcției generale C. F. R. d. ing. Cemal Hiduzet Serter, directorul general al căilor ferate turce.

Pe peronul gării de Nord au eșit în întâmpinarea oaspelui d-nii general T. C. Orezeanu, directorul general al c. f. r. și numeroși funcționari superiori.

Oaspeții vor rămâne timp mai îndelungat în capitala țării.

Congresul preoțimii ortodoxe dela Cernăuți

Congresul preoțimei ortodoxe ținut în anul acesta în capitala Bucovinei, a avut ca rol primordial să arate cât de hotărît și conștient se încadrează preoțimea ortodoxă a țării în ritmul și linia de acțiune a Statului, punând la îndemâna factorilor conducători, devotamentul, munca și întreg gândul ei curat pentru triumful cauzei românești în actualul război.

Dpă lucrările premergătoare, congresul a procedat la alegerea noului comitet, alegându-se cu unanimitate.

Președinte, preot Al. Nicoreanu, București; membri, preoții Pavel Cuciujna (Basarabia), Ioan Vasca (Bucvina), Stelian Iliescu (București), Ioan Marina (Oltenia), Leon Dumitrăchescu (Buc.), C. Nonea (Moldova), Gr. Cernăianu (București), Onoriu Filimon (Putna), Gr. Oancea (București), D-tru Feciorul (București), Dumitru Roman (Ploești), Mihail Diaconescu (București), C. Staicu și diacon Gh. Gh. Ionescu (București).

Japonezii atacă în Canalul Mozambicului

Știrile venite din sursă americană anunță că submarinele japoneze au atacat un convoi de vapoare engleze în canalul Mozambicului. Nu s'a precizat încă câte vapoare au fost torpilate.

Dezordinele din India

O știre nouă din Cuttak, transmisă de serviciul englez de informații anunță că o nouă manifestație sângeroasă s'a produs în câteva orașe indiene, unde poliția a tras în manifestanții indieni. Sunt peste 25 de morți. Intr'altă localitate de lângă frontieră s'a dat lupte sângeroase între naționaliști și poliția engleză.

Noul regim al teascurilor de ulei

De curând s'a fixat un regim oreselor și teascurilor țărănești care au de scop prelucrarea și stoarcerea semințelor de plante uleioase pentru scoaterea uleiului vegetal. Se stabilește, că sunt teascuri țărănești acela care sunt acționate cu ajutorul forței animale și manuale. Teascurile țărănești funcționează numai pentru consumul cultivatorilor. Cantitatea cea mai mare de ulei penru cultivatori va fi de 12 litri anual pentru fiecare membru al familiei.

Consumul porumbului

Penru a se stabili odată pentru totdeauna o normă a consumului de porumb, ministerul agriculturii a stabilit următoarele cantități trebuitoare gospodăriilor.

1 kgr pe zi pentru producătorii care cultivă singuri pământul, precum și pentru muncitori și argați permanenți.

Copiii până la etatea de 5 ani primesc 400 gr. pe zi.

La hrana animalelor s'a fixat următoarele cote: tauri 1 kgr. pe zi, boii de muncă 500 gr., vacile care se mulg 800 gr., porci la îngrășat 1 jum. kgr. Rațiile acestea se calculează până la 1 Noembrie 1942, producătorilor care au recoltat anul acesta grâu, secară, meiu sau orz. Pentru cei care au făcut anul acesta lucernă sau fân rațiile animalelor se pot micșora până la jumătate.

Se va ține seamă de nevoile pe care producătorii le au de împlinit în proprietățile din acelaș județ sau alte județe, în cazul când nu dispun acolo de porumb sau de alte cereale.

Octomvrie

Joi

8

10

Octomvrie						
L	M	M	J	V	S	D
--	--	--	1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	--
--	--	--	--	--	--	--

Noemvrie						
L	M	M	J	V	S	D
--	--	--	--	--	--	1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	--	--	--	--	--	--

Ort. Cuv. Maică Pelagia.
Cat. Sf. Brigita († 1373)
Prot. Efrem.

„Războaiele nu se câștigă numai pe câmpuri de bătăie, ci și prin unitatea morală și disciplina economică a Poporului întreg."

(Mareșal Antonescu)

Joi 8 Octomvrie C. R.

Finlanda, țară eroică

Cu ocazia vizitei grupului de ziariști finlandezi în Capitală, directorul presei din ministerul de externe al Finlandei a ținut o conferință vorbind despre „Finlanda, țară de răspândite între orient și occident".

D. dr. Ragner a vorbit despre trecutul țării sale, dând amănunte asupra luptelor pe care le-a dat pentru menținerea libertății. Finlanda, țară de străveche tradiție, făcând din munca sa și din apărarea independenții, singurul rost al existenței.

Statele Unite vor fabrica bani din sticlă

Din Washington se anunță că d. Morgenthau, ministrul de finanțe al Statelor Unite, examinează un proect de lege, care va intra în vigoare în cursul lunii viitoare, pe baza căruia monetele de argint și aramă vor fi retrase din circulație și înlocuite prin monete fabricate dintr'o pastă specială de sticlă.

Această măsură se ia pentru a se economisi o mare cantitate de asemenea metale, absolut indispensabile industriei le război.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

CUCERIREA STALINGRADULUI VA AVEA REPERCUSIUNI ASUPRA INTREGULUI FRONT DE RĂSĂRIT

Situația la Stalingrad continuă să fie foarte gravă pentru bolșevici. Forțele germane și aliate fac mereu progrese în curățirei orașului de ultimele cuiburi de rezistență. Aviația germană a sprijinit cu foarte mult efect trupele terentre în reacțiunile lor. Zi și noapte formațiunile aeriene germane au bombardat căile ferate dela răsărit de Volga, precum și pozițiile de artilerie situate pe malul răsăritean al fluviului, de unde sovieticii trag cu artileria lor asupra Stalingradului. Asupra situației critice dela Stalingrad vin și mărturisirile presei din Londra, care trag concluzia că rușii n'ar mai avea nici o posibilitate să acționeze în acest sector. Nu numai atât, prin căderea Stalingradului, întregul front răsăritean va suferi mari modificări și repercusiunile vor fi extraordinar de importante. Schimbările acestea se simt de pe acum. Astfel în sectorul mijlociu al frontului situația s'a liniștit aproape complect. Trupele sovietice n'au mai repetat încercările lor de atac la Orel, Rjev și Medin. Acolo unde sovieticii mai încearcă atacuri cu forțe reduse, aceste încercări sunt respinse fără greutate.

FORȚELE GERMANE CUCERESC UNA CÂTE UNA INĂLȚIMILE FORTIFICATE ALE MUNȚILOR CAUCAZ

In regiunea Caucazului luptele înverșunate continuă pentru isgonirea inamicului din pozițiile sale depe înălțimile munților. Una câte una aceste poziții sunt ocupate. Astfel în ultimele zile, cu toată rezistența lui înverșunată, a fost alungat depe înălțimi puternic construite și fortificate în munții dela nord-est de Tuapse și pe Terek.

Comunicatul Inaltului Comandament german menționează din nou comportarea vitejească a trupelor române, pe frontul Donului, unde alături de alte trupe aliate au respins mai mute încercări de trecere peste fluviu și atacuri ale inamicului.

In sectorul central al frontului, cu prilejul unor operațiuni efectuate cu succes de trupele de șoc germane, numeroase cazemate și posturi de luptă inamice au fost distruse iar ocupanții lor au fost nimiciți sau luați prizonieri. Deasemeni, atacul german dela sud-est de lacul Ilmen a dus la un important câștig de teren. Prin mișcări de învăluire, forțe inamice au fost încercuite și nimicite în păduri. Capete de pod au fost lărgite și localități au fost ocupate.

UN SUBMARIN ITALIAN A SCUFUNDAT UN CUIRASAT NORD-AMERICAN DE 33.000 TONE

Comunicatul Inaltului Comandament German anunță importantul succes al unui submarin italian în Atlantic. Acest submarin a atacat un cuirasat nord-american de tipul Mississipi, pe care l-a scufundat. Acest cuirasat avea o deplasare de 33.000 de tone și era armat cu 12 tunuri de 356 milimetri, 12 tunuri de 127 mm., 8 tunuri antiaeriane de 127 mm. și 16 alte tunuri antiaeriene de diferite calibre. Pe bord avea 3 avioane. Viteza maximă era de 22 noduri pe oră. In timp de pace, echipajul său era compus din 1.565 oameni.

In cursul unor încercări de hărțuire a aviației, 4 din bombardiere au fost doborâte de avioane de vânătoare de noapte și de artilleria antiaeriană.

Incă o pierdere grea suferită de marina americană

Submarinul italian „Barbarigo", comandat de viteazul comandor Enzo Grossi, a atacat în noaptea de 5 Octombrie, aproape de capul Freetown cuirasatul american „Missisipi" care naviga în apele Atlanticului. Lovit în partea din față, vaporul s'a scufundat.

Este o grea lovitură pe care o primește marina nord-americană, deoarece acest vas era unul din marile unități de război, având o deplasare de 33.000 de tone, armat cu 12 tunuri, 8 tunuri antiaeriene și purtând pe bord 3 avioane.

Iarna ce vine nu va fi un aliat al bolșevicilor...

In buletinul radiofonic al postului italian, examinându-se situația militară pe frontul rusesc, s'a ajuns la convingerea că de acum încolo capacitatea războinică a Sovietelor este astăzi foarte limitată. Camaradereasca colaborare dintre armatele germane, italiene și române care luptă frățește contra hoardelor bolșevice, va duce neapărat la distrugerea acestui pericol al Europei. Se conchide prin observația că iarna ce vine, departe de a fi un aliat al bolșevicilor, va fi catastrofală armatelor lui Stalin.

Bolșevicii au bombardat Suedia

Un avion bolșevic a aruncat din nou în noaptea de 4 Octombrie bombe pe teritoriul Suediei. S'au mai aruncat totodată și bombe incendiare.

Eroismul armatei franceze în Madagascar

In Madagascar, trupele engleze înaintează numai cu mare greutate, din pricina înverșunatei rezistențe pe care o opun trupele franceze.

Evreii au năpădit Franța

După un recensământ făcut de curând în Franța, se anunță oficial cifra de aproape 300.000 de evrei.

Este sigur însă că un mare număr din ei nu sunt cuprinși în acest recensământ. Deasemeni, nu sunt trecuți nici cei din posesiunile franceze din Anglia.

A murit Frank Kellog

A murit în etate de 80 ani fostul ambasador al Statelor Unite la Londra, Frank Kellog, autorul faimosului pact ce-i poartă numele.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Oficiului Comerțului București.
Tipărită la 8. X. 1942